

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

והוא

נער

היה **מקפיץ**. היה **מרגש**.
היה **מפעיל**. היה **מקצועי**.
דרור יהב חזר מופתע מביקור
בצמאה לנוער.

- ההשגחה בוודאי 'נותנת גז'
בשנים האחרונות ובמיוחד עכשיו
צבי יחזקאלי
- אלא לראותם
אורה וייגורט
והדס לוינשטרן
- שיח נשי חסידי
ימימה מזרחי
וברכה שילת
- מעשה נורא מהבעל
שם טוב הקדוש
התוועדות חנוכה עם הרב דייטש

חידון

תנוכה

אינטראקטיבי לכל המשפחה

משפחה של גאונים?

בהסות:

>> להרשמה חינם

זה הזמן להת

לא הצלחת לרכוש לעצמך
נהנית בצמאה? רוצה לחזור אל

צמאה
בפייסבוק

צמאה
ביוטיוב

ערוץ
20

לצפייה
ישירה:

וועד... שוב!

כרטיס למופעי צמאה תשפ"ב?
רגעי ההתרגשות והתרוממות הרוח?

תמונת

המופע
הגדול
אצלך
בבית!

20:00

מוצ"ש הקרוב

כ"ג כסלו 27.11.21

הרפד רש"ה לרה"ש לר"ה א"ן צודק, אלא בתוך שבו
 הספה צמודה לקיר ולא רואים, אפשר לשים בד שול. רש"ה
 רצ"ה על כך נאמר: "אצלנו במקום שלא רואים צריך להיות
 בדיוק כמו במקום שכן רואים!"

וונדר-רבי

בעצמו את הבד האיכותי, ולכן הוא שאל את איש המקצוע - הרפד, כמה מטר בד לקנות. הרפד נקב בגודל מסויים של מידה, באורך כמה מטרים. הרבי הוסיף ושאל, שלפי חשבון שהוא עשה, יצאה מידה אחרת, גדולה יותר. הרפד השיב שהחשבון של הרבי אכן צודק, אבל בחלק שבו הספה צמודה לקיר, החלק שממילא לא רואים, הוא נוהג לשים בד זול, ולכן לא צריך את המידה הגדולה. הרבי הגיב על כך ואמר: "אצלנו, במקום שלא רואים, צריך להיות בדיוק כמו במקום שכן רואים!"

חברים, אני רוצה לומר לכם, שעבורי הסיפור הזה הוא מאוד משמעותי. הרבי הקדוש בעצם בא לומר, שהסטנדרט שלנו להתנהגות צריך להיות שונה ממה שאנחנו רגילים. הרבה מאוד פעמים, אפילו מבלי דעת, יש לנו סטנדרט התנהגות כשאנחנו ליד אנשים, ולעומתו יש לנו סטנדרט שונה מאוד כשאנחנו לבד. אפשר להתייחס בנעימות לאדם ברחוב, אבל כמה רגעים אחר כך, כשיש לחץ בבית עם הילדים, אם הם מאחרים לצאת או סתם משתעממים, אדם יכול לאבד את הראש ולשאוג כחיות הנוהמות ביער.

בסיפור הזה יש הדרכה פנימית עמוקה - שהמקומות שלא רואים צריכים להתנהל בדיוק באותה רמה של המקומות שכולם רואים. אדם שיאמץ את ההנהגה הזאת, יכול ממש להרגיש שיפור משמעותי בחיים שלו.

גם העניין הזה קשור לחנוכה ולהודיה. לא מעט פעמים אנחנו יודעים להודות רק על מצבים שרואים בהם את הטוב בצורה ברורה. המילים הללו של ההוסיאטינר מלמדות אותנו, שגם כשאנחנו לא רואים צריך להודות ולהלל מתוך אמונה עמוקה שהמציאות היא תמיד לטובתנו. לזכור שאנחנו אהובים על ידי ריבוננו של עולם, ושכל מה שמתרחש מסביב הוא לגמרי לטובה.

לאוהבי תולדות החסידות נוסף ונאמר שאחרי כעשר שנים שהוא חי בארץ, הוא נפטר בשנת תש"ט ומנוחתו כבוד בעיר טבריה. אמנם עברו הרבה שנים, אבל האור שהוא הפיץ סביבתו ממשיך להשפיע, ובכל מקום עדיין מדברים ביראה ובגעגועים על דמותו הפלאית. חנוכה שמח חברים! תזכו גם אתם להיות אנשים מופלאים! לחיים!

שלוש חברים! שיהיה לכם חנוכה שמח! רציתי לספר לכם מעט על צדיק מיוחד, שהיארצייט שלו חל בנר חמישי של חנוכה. בדור הקודם, עלה מוינה לארץ הצדיק רבי ישראל מהוסיאטין, והתיישב בעיר תל אביב ברחוב ביאליק.

מספרים עליו, שעוד בהיותו בווינה, פעם אחת הגיע לטיש אחד מיהודי המקום. כנראה יהודי מודרני שהיה רחוק מאידישקייט, ובוודאי גם מחסידות. אצל היקם בכלל, לא כל כך ידעו מה עניינה של חסידות, וכמעט שלא ראו חסידים. היהודי נכנס לטיש, ראה את הרבי יושב בראש השולחן, וביקש שיסבירו לו מה התופעה הזאת אומרת. בגרמנית קוראים לרבי: וונדר רבינר - כלומר, רבי פלאי. בגלל המופתים של האדמו"רים, הם זכו לכינוי הזה.

החסידים ניסו להסביר לו בכל מיני דרכים, אבל שום הסבר לא התיישב על ליבו. באיזשהו שלב, הרבי שם לב שישנה התגודדות בקצה האולם, וביקש לקרוא ליהודי. הרבי הסביר לו כך: "אתה יודע, יש רב של ארץ שלימה. יש גם רב עיר, רב שכונה, ורב של בית כנסת. רבי, זה רב שהוא אחראי ושוטל על עצמו...". כלומר שאדם שחי בשליטה עצמית הוא ממש איש פלא - וונדר רבינר.

יש בווארט הזה אמירה, שכל אחד מאתנו יכול להיות אדמו"ר. כל אדם שזוכה לשלוט בעצמו, הוא לא סתם אדמו"ר, אלא אדמו"ר פלאי. אמנם הרבי מהוסיאטין רצה בעיקר לרמוז ליהודי שיותר קל להיות רב או מנהיג כתפקיד חיצוני על עיר שלימה, אבל דרך אגב הוא גם מלמד אותנו, שהמעלה של יהודי בעל שליטה פנימית היא מעלה ממש פלאית.

אני איש פלא

חנתו של הרבי מהוסיאטין, היה הרבי בעל האוהלי-יעקב. כאשר הוא שמע את הווארט של חמיו, אמר שהרעיון הזה מתאים למה שכתוב בתורה על הנזיר: "איש או אשה פי יפלא לנדר נזיר". רבי אברהם אבן עזרא מפרש את המילה 'יפלא מלשון 'פלא'. הוא מסביר שיש פלא של ממש באדם שלוקח דברים שהיו מותרים לו ליהנות בהם - כמו שתיית היין - ומקבל עליו נזירות כדי להתרחק מהם. השליטה העצמית שהנזיר תובע מעצמו, היא פלא נפלא.

חשבתי על כך שהווארט הזה מתאים גם לימי החנוכה. לאדם בעל שליטה פנימית יש כוח לבחור להודות על כל הטוב, במקום להתלונן על מה שחסר. אמנם יש צורך בכוח כזה לכל אורך השנה, אבל מול נר חנוכה יש לנו הזדמנות נפלאה במיוחד כדי להתמלא בהודיה.

אנשים נוטים באופן טבעי להישאב לתודעה של נמיכות הרוח ולשים לב כל הזמן לעניינים הלא רצויים בחיים שלהם. בחנוכה קל יותר להיזכר שכל אדם יכול להיות איש פלא, ולומר על עצמו בפה מלא - "אני איש פלא!" מן הסתם אתם מכירים את הביטוי הזה ממקום אחר, אבל הוא מתאים מאוד לעניין שלנו. כשעומדים להתבונן באור נרות החנוכה, יש הזדמנות להודות על כל הטוב שממלא את חיינו, ולהודות אפילו על דברים שונאים בעינינו שלא לטובתנו.

מה שרואים ומה שלא

רבי ישראל מהוסיאטין היה שתקן גדול, ולכן נשארו ממנו מעט מאוד סיפורים ותורות. הדיבורים המעטים שבכל זאת הגיעו לידינו, מלאים משמעות עמוקה מאוד. חסידים סיפרו, שפעם הגיע אליו הביתה בעל מקצוע כדי להחליף את הבד של הספה בביתו. הרבי התכוון לקנות

גב ההר

מובילים

לוקחים אחריות. נקודה.

אריזה | הובלה | אחסון | 052-6071171, 02-9978757 | gavhahar1@gmail.com

בברכת סגנית
ראש העיר
חגית משה

מוסיפים אור עם בנין שילה

מגוון פעילויות במיוחד בשבילכם!

ערב זוגי ירושלמי בזום
כל זוגיות היא נס
עם הרב אוהד תירוש

יום רביעי | כ"ז בכסלו | 1.12

בוקר רגוע לנשים נשואות בירושלים
קרבה בזוגיות
דיבור, מחשבה ואינטימיות
עם הרבנית דנה תירוש

יום שלישי | כ"ו בכסלו | 30.11

בוקר אישי לרווקות בירושלים
**להשתנות או להישאר
כמו שאני?**

עם הרבנית דנה תירוש
יום שני | כ"ה בכסלו | 29.11

**כנס חנוכה לנשים
באשקלון**

יום שני | ב' בטבת | 6.12

ערב חוייית לרווקות בירושלים
"שלהבת עולה מאליה"
משיכה ובחירה בדרך לזוגיות

עם נעמי אידלס
יום שלישי | כ"ו בכסלו | 30.11

צבי יחזקאלי

ההשגחה בוודאי 'נותנת גז' בשנים האחרונות ובמיוחד עכשיו. מעולם האדם המודרני לא נראה כל כך קטן וחסר אוניס כמו בתקופה האחרונה. מעולם נציגינו בכנסת לא נראו רחוקים מכל חלומותינו.

חנוכה תשפ"ב. איה הנס?

מעולם נציגינו בכנסת לא נראו רחוקים מכל חלומותינו. עצם המרחק מנכיח את גודל הנס. עצם הפער מראה את גודל ההשגחה שהנה משהו מחזיק את ההפכים באופן ניסי. אז הערך 'נס' מקבל משמעות אחרת לגמרי.

רק לחשוב על כמות האנרגיה, הכסף והמאמץ שמשקיעים טהראן ושות' בעזה, ברמאללה ובלבנון בשביל למחוק אותנו וזה לא קורה. תוסיפו לזה את העזרה של העולם באופן סמוי ואת העזרה שלנו לעניין, ולהבין שזה פשוט לא קורה. נס.

ומנגד, להסתכל כאן על יהודים שעוסקים בפנימיות, בטוב ובשיפור חיי הזולת לפני שהם חושבים על עצמם. זה בעצמו נס.

רק כך אוכל להוציא ממני כמויות של תודה לשמיים.

אז מה הנס בחנוכה? חנוכה הוא חניכת האפשרות של הניסים בחיים שלנו. יש ניסים לא רק בחנוכה, אבל החג הזה מאפשר להגיע להכרה שהכל אפשרי גם אם המוח שלנו שטוף מחוכמת יוון. גם אם תפישת המערב זולגת לי לחיים ופוגעת בקדושה, עדיין יש מציאות של נס ומציאות שרצון יכול להביא את הנס. איך? פשוט לחפש את הנר הדולק, הרוצה, המתעקש, הטוב.

הנר הוא הנקודה הטובה של כל אחד מאיתנו גם כשאנחנו הולכים לאיבוד. חנוכה זה בעצם חזרה להיזכר שאני טוב ועקשן ואני בדרך לטוב, גם אם בחדשות בכלל לא מדווחים על הנר וגם אם כולם משכנעים אותך שאין שום נר בעולם כלל.

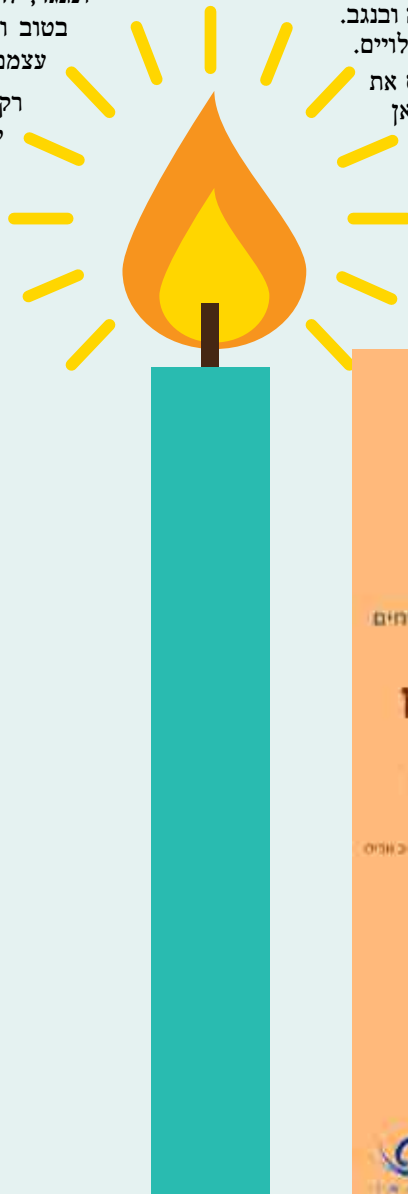
אתה לא מאמין לזה. וגם אם כל חוכמות יוון יוכיחו את זה בדרך הטבע, אתה מאמין מעל הטבע. עצם ההבנה היא נס קטן בדרך לנס גדול. נר הוא הנקודה הטובה שבכל אחד מאיתנו. לראות את הטוב שבתוכי ואחר כך במישהו אחר זה היפוך המציאות. זו הדרך שלנו ללמוד את מכניקת הנס. זה החנוכה של המחשבה היהודית אל מול העולם. להאמין, לרצות, לראות את הטוב. זה מה שעשו המכבים וזו גם עבודתנו כאן.

זה הזמן לצאת לשדה, להרים עיניים ולומר 'ברוך שעשה לי נס במקום הזה'. זה תמיד יהיה נכון.

חנוכה הוא נס, כל ילד בגן לומד את זה. אבל משנה לשנה, כשאתה חי במציאות הזו, אתה מתחיל להבין מה ערכו של נס או בעיקר מהו נס. תוך כדי התבודדות כשאני מנסה להבין את כל המידע שזורם אלינו על העולם, על החדשות, על מנהיגינו, על חתולים שקודמים לאברכים, על ניסיונות מחיקת היהדות על ידי יהודים, על הריסת בתי היהודים ושרדוג הבניה הלא חוקית של הערבים - כל אלו הופכים את הבטן למחוזות הכעס והרצון לצעוק. אבל מצד שני יש כאן נס.

זה לא נס חנוכה, אלא נס עצם החנוכה. מה הכוונה? הרי בכל מקום שאנחנו דורכים נעשה כאן נס ליהודים. עצם הגעתנו לכאן אחרי 2000 שנות גלות. עצם החיים בארץ ישראל. עצם המחשבה שאנחנו חזקים וכבר נותנים לשכנים שלנו כסף בעזה ובנגב. זה כבר נס. המציאות של היום היא מציאות של ניסים גלויים.

אז מצד אחד אנחנו עושים את כל המאמצים להרוס את מה שבנינו. ומצד שני עוצמת הנס מצליחה להחזיק כאן הכל. ההשגחה בוודאי 'נותנת גז' בשנים האחרונות ובמיוחד עכשיו. מעולם האדם המודרני לא נראה כל כך קטן וחסר אוניס כמו בתקופה האחרונה.

3 ימים שישנו לכם את החיים
מימי ומשה דיקמן
 סיסטמית וממוקדת בהשגחה וחינוך וניכוח
 מזמינים אתכם

לסדנת אימאגו לזוגות

1. למה אנחנו מקיימים אותה מריבה שוב ושוב ולא מצליחים לפתור אותה?

2. האם ניתן ללמוד דרך חדשה לבנות ולגדול ביחד?

ינואר 13-15
 יום א - יום ג - מדינת ישראל

3 ימים רצופים של למידה ועבודה זוגית חווייתית

מסלול כחוס סאטו
 רובב וברוק סינטיזרי על ישיבת נסיך סאטו
 הרב ד"ר מרדכי קורנילוב, מנכ"ל

המחיר לזוג ₪3,500 (לנרשמים עד ה-10/12) ₪2,200
 - אפשרות להשלמים

תשתתפו בסדנת הבאה שלנו לחוויה כלתי ושכחת של בניה, קשר, חלום של זוגיות באווירת שבת במלון מביב בסבריה מול ים כנרת (כשרות מהודית)

לרשום ולפרטים נוספים תתקשרו ל: 054-755-4228
 למידע על הסדנא:
www.mimidickman.com

"כל אחד הוא אור קטן,

וכולנו

אור איתן"

עצרת מרכזית

**יום שלישי, ג' בטבת (7.12)
בשעה 19:00, בכיכר הבימה**

**השינוי מתחיל בכל אחד ואחד מאיתנו.
יחד נדרוש ממשלה השומרת על מדינה יהודית ודמוקרטית
שלא תלויה באויב, דואגת לזהותה היהודית של המדינה
ובונה בכל ארץ ישראל.**

בהשתתפות ח"כים, אישי ציבור ורבנים

הסעות מכל רחבי הארץ

להרשמה: KAV-ADOM.ORG

מחאת הקו האדום

**מטה
המאבק הלאומי**

המכבים החליטו לפנצ'ר

אורי צוקר, ישיבת לב חדש, שילה

כאילו שאם אומרים נס בטוח שלנו הוא לא יקרה. טעות!

אנחנו חיים ניסים, נושמים ניסים, אנחנו נס מהלך. לכל יהודי יש חלק אלו-ק ממעל ממש שהטבע בשבילו הוא המלצה בלבד, העולם נברא בשביל היהודי ולא היהודי בשביל העולם. מובן?

עכשיו זה עניין של בחירה. מי שחי בתוך הטבע, מוציא את ה' מהתמונה ומחליט להסתדר לכו, מוזמן לנסות. כשהוא מסיים לדפוק את הראש בקיר הוא בהחלט יכול להצטרף אלינו.

מי שמחליט להכניס את ה' פנימה מפסיק להיות משועבד לעולם הזה.

אורות, הקהל משולהב, מוסיקה בפול ווליום.

באמצע האצטדיון עומדת הזירה, כאן זה הולך לקרות.

"קבלו אותו, חי ובוועט, הנפש הבהמיייתית".

שריקות, צעקות, האצטדיון על הרגליים, מריעים לפייבוריט שלהם.

לזירה נכנס שור עצום מלא שרירים ואנרגיות. הוא הולך לנצח בהליכה.

"ועכשיו קבלו אותו, מלא קדושה וטהרה, הנפש האלוקיייתית".

בחור ישיבה צנום נכנס עם סטנדר וגמרא ומתקבל בקריאות בוז.

יש כאן מישהו שלא מרגיש ככה?

המאבק בין הטוב לרע אבוד מראש, נגמר עוד לפני שהוא התחיל. לרעים יש צבא, טנקים, מטוסים, חיילים בלי סוף. לטובים יש חציץ, אולי גם רוגטקה.

אם ערבים זורקים אבנים על רכבים ויהודי יורה באוויר להפחיד אותם, מי יעצר? ואם יהודי זורק אבן? לקיים אירועים מעורבים בחוסר צניעות ברחבי העיר,

זה בסדר, ולקיים אירוע בהפרדה? הבנתם את העיקרון או שצריך להסביר שוב?

רוצים את זה בנפש? מה יותר טעים - סטייק או דף גמרא? אם יש לך סמרטפון בכיס שנתן צלצול באמצע מנחה, מה הסיכוי שתצליח להתרכז בשארית התפילה? אם בטעות נכנסת לאתר לא מוצלח, מה הסיכוי לצאת ממנו בלי ליפול חלל שדוד?

הכל בסדר, הכל כתוב, רק צריך לקרוא עברית.

"מסרת גבורים ביד חלשים" - וואלה, נס. "ורבים ביד מעטים" - כן, גם נס, צודק. "וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך" - מה הקטע? לא קשור בכלל, זה בכלל לא נס.

יש? הטמאים, הרשעים והזדים מנצחים, ככה העולם עובד. אם לא, זה נס.

למה המילה נס מפחידה אתכם?

המכבים החליטו להפסיק להתייחס לה' כדמות רוחנית מופשטת ומנותקת ולהפוך את הנוכחות שלו לממשית. הם הלכו להילחם עם ידיעה ברורה שה' הוא לא עוד שחקן במשחק של העולם, אלא שהעולם הוא משחק אחד גדול של ה', ושהחוקים שלו נקבעים בכל רגע מחדש.

זה נחמד להגיד שפרנסה זה רק מה', אבל כשצריך כסף לפנות לכולם חוץ ממנו, לזה קוראים אמונה תיאורטית שפשוט לא ממש עובדת בעולם המעשה.

זה אחרת לגמרי להחליט בהחלטה ברורה שאת הכסף בכל מקרה ה' נותן, והשתדלות היא לא זו שמכניסה את הצ'ק, עושים אותה כי ככה ה' רוצה. החלטה כזו מחוללת ניסים, היא הופכת את הניסים לטבע, טבע של יהודי.

חנוכה זה בדיוק הזמן לפנצ'ר לעולם הזה את הפוזה, להחליט בהחלטה ברורה שגם אם אני לא רואה את זה, ה' הוא המובן מאליו והעולם הוא זה שצריך להוכיח את הקיום שלו.

ועיקר העיקרים, בחנוכה זה הזמן להיות מוכן ללכת על כל הקופה, ללכת להילחם עם ידיעת ניצחון ברורה של האור והטוב על החושך והרע, גם אם המציאות מספרת סיפור אחר.

להדליק נרות ולחולל ניסים.

לכבוד החנוכה!

**לעוד
החלטות בריאות
היכנסו עכשיו
למתחם התוכן של מומחי
מכבי שירותי בריאות
באתר 'סרוגים'**

בראש סרוג בOPO

מתכונים שמאירים את החג בבריאות!

מתכון ללביבות בטטה וקינמון אפיות

• מחממים את הבטטות המגוררות בניקורגל למשך 10 דק' לבישול חלקי.
• לאחר הבישול מערבבים עם שאר הרכיבים מלבד אבקת הסוכר.
• יוצרים לביבות ומסדרים על תבנית מרופדת בנייר אפייה.
• אופים כ-40 דק' עד שעה בתנור עד להזהבה.

להגשה:
ניתן לקשט באבקת סוכר או להגיש לצד מטבל יוגורט, שום, מלח פלפל ועירית קצוצה.

מה צריך?
5 בטטות מגוררות
2 ביצים (אפשר להמיר ב-4 כפות רסק תפוחי עץ טבעי)
5 כפות קמח מלא
3 כפות סוכר / 1.5 סיירופ מייפל טבעי
1 כף קינמון
1 יוגורט 1.5% שומן (אפשר גם יוגורט סויה)
1 כף אבקת סוכר לקישוט (לא חובה)

אופן ההכנה:
• מחממים תנור מראש ל-180 מעלות.

מתכון קלאסי לסופגניות טבעוניות, נימוחות ומשמחות

• מוחלקים את הבצק לכדורים בגודל של כחצי מהגודל הרצוי של הסופגניות המוכנות, ומשאירים להתפחה על נייר אפייה מושמן הויטב.
• מכסים בשכבת נייר אפייה נוספת ומחכים שכל כדור יכפיל את נפחו.
• בסיר עמוק מחממים שמן קגולה** עד שהוא רותח (ניתן לדעת זאת על ידי הנססת קיסם עץ לשמן, עד שנוצרות סביבו בועות זה סימן שהשמן חם מספיק).
• חשוב לטגן מספר קטן של סופגניות בכל פעם, כדי לא להוריד את טמפרטורת השמן. יש לטגן כל סופגניה מושני הצדדים עד שמתקבל גוון זהוב וכהה. נסו אחת עד שתבינו מה משך הזמן והצבע הנדרשים לטיגון.
• בתום הטיגון, מניחים על נייר סופג לספיגת עודפי שמן.
• לאחר שהסופגניה מתקררת, ניתן למלא בריבה לא סמיכה (או בכל מילוי אחר כמו ריבת חלב טבעונית וכד') בעזרת בקבוק לחץ עם פיה מאורכת או בעזרת שקית זילוף עם צנתר מתכת.

מצרכים לבצק:
500 גרם קמח לבן
500 גרם קמח מלא
20 גרם שמרים יבשים / 60 גרם שמרים טריים
1/2 כוס סוכר
1 כפית מלח
100 מ"ל שמן
2 שקיות סוכר וניל
4 כפות ליקר תפוזים בסגנון גרנד-מורניה
500 מ"ל חלב סויה בטמפ' חמימה
מעט גרידת לימון (לא חובה)
שקית אבקת סוכר

למילוי:
ניתן למלא בכל מילוי שאוהבים כמו ריבת תות, ריבת חלב טבעונית ועוד כיד הדמיון.

אופן ההכנה:
• מערבבים את הקמח עם השמרים והסוכר. מוסיפים את שאר הרכיבים תוך לישת הבצק*, בהדרגה, עד לקבלת בצק חלק, גמיש ונעים למוע.
• מניחים את הבצק בקערה מושמנת מעט למוניעת הידבקות, מכסים במגבת ומשאירים על השיש במקום חמים עד שהבצק מכפיל את נפחו.

טיפ

להקלה על תהליך הלישה מומלץ להשתמש במיקסר עם וו לישה לבצק.

חשוב לשים מספיק שמן בסיר למוניעות ספיגה של שמן בסופגנייה. בתאבון והנוכה שמח!

עושים החלטה בריאה

אילנית סנדרוביץ, דיאטנית קלינית RD במכבי שירותי בריאות, הכינה לנו 5 כללים חשובים לטיגון לביבות וסופגניות

חנוכה הגיע וכמו תמיד ניהוחות הסופגניות והלביבות נישאים באפינו... כולנו יודעים שאכילת סופגניות ולביבות במשך 8 ימים תיגרם ב-3-4 ק"ג מיותרים. אז אמנם חנוכה מוגיע "רק פעם בשנה", אבל גם אז, חשוב שנעשה החלטה בריאה!

כולנו יודעים שמאכלים מטוגנים אינם בריאים, ובנוסף לשומן ולסוכר הם באים עם המון ייסורי מצפון. אז מה הפתרון? את רוב מתכוני החג ניתן להמיר למתכונים בריאים יותר, באמצעות הפחתת כמות הסוכר והשמן, והעדפת אפייה על פני טיגון.

לא יכולים בלי קצת לטגון? הקפידו על הכללים הבאים:

- השתמשו בשמן עמוק: בניגוד למה שמקובל לחשוב, כאשר הטיגון מתבצע בשמן עמוק, פחות שמן נספג עקב קיצור זמן הטיגון.
- בחרו בשמן איכותי: שמן נוטה להתחמץ בטיגון ולשחרר רדיקלים חופשיים המזיקים לבריאות. אפשרות טובה יכולה להיות שמן קגולה איכותי מכבישה קרה. שמן זית אינו מתאים לטיגון סופגניות ולביבות, שכן יש לו נקודת עישון נמוכה ולכן הוא נשרף בטמפ' נמוכות.
- הקפידו להחליף את השמן: לא למוחזר את השמן שכבר היה בשימוש. שמן שרוף ומשומש נכיל רדיקלים חופשיים המזיקים לבריאות.
- הוסיפו גזר לטיגון: שיטת סבתא עתיקה לטיגון הינה הוספת חתיכת גזר לשמן הטיגון. הגזר עשיר בנוגדי חמצון, המנטרלים את הרדיקלים החופשיים הנוצרים בטיגון.
- הכינו לביבות וסופגניות גדולות: רצוי לטגן סופגניות ולביבות גדולות ולא קטנות, שכן כך כל סופגניה/לביבה תספוג פחות שמן. שטח הפנים ביחס לנפח במאכל גדול הנו קטן יותר, ולכן פחות שמן נספג.

בתאבון!

וישב: אמנות ה(ה)חזרה בתשובה

הפריטים שהיא לקחה ממנו, ומוסיפה את משפט המפתח הבא:

לְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלָהּ לוֹ אֲנָכִי הָרָה... הִכָּר נָא לְמִי הַחֲתָמָת וְהַפְתִּילִים וְהַמְטָה הָאֵלָהּ.

שימו לב לאופן בו תמר מתנסחת. היא הייתה יכולה להגיד משהו כמו 'לך אנכי הרה, הנה ההוכחה לכך'. במקום זאת, היא מחליטה להתנסח בגוף שלישי נסתר: "לְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלָהּ לוֹ אֲנָכִי הָרָה". רק אחרי זה היא משתמש בגוף שני, וגם כאן באופן המותיר את הדברים פתוחים: "הכר נא למי החותמת וגו'" (הד למילים שאמר פעם יהודה לאביו, "הכר נא הכתונת...").

מעשה תמר גובל בגאונות. היא תכננה הכל מהתחלה, וכעת הגיעה לצומת הרת גורל: אם היא תשתוק היא בוודאות תוצא להורג; אבל אם היא תוכיח את יהודה אין לדעת מה יהיה, שהרי פניו יולבנו ברבים. בחוכמתה, היא בוחרת בדרך אמצע: להציב בפני יהודה מראה, ולתת לו להכיר בעצמו בעולותיו ולעשות עליהן תשובה. יהודה בגאונותו טיפס על עץ גבוה, ותמר בענוותנותה לא גינתה אותו, אלא הניחה לו סולם לרדת ממנו.

התוכנית מצליחה, יהודה מודה באשמתו, ותמר יולדת תאומים קדושים מהם עתיד לצאת המשיח.

שתי הצגות

מעשה תמר המשיך להדהד במסדרונות ההיסטוריה. מרתק להשוות בין שתי דוגמאות של אנשים שכמוה הציבו מראה בפני חוטאים, אך עם תוצאות הפוכות.

המקרה הראשון מתואר באחת מיצירות התרבות המפורסמות בעולם – המחזה המלט מאת שייקספיר. המלט הוא נסיך שאביו נפטר, ודודו, אחי המלך, ירש את כסאו. יום אחד מגלה המלט לזעזועו כי הדוד למעשה רצח את האב. בהעדר ראיות מרשיעות מחליט המלט להזמין לארמון להקת שחקנים נודדת, ולבקש מהם להעלות הצגה על אודות מלך שאחיו רוצחו ותופס את מקומו. ההצגה אכן מזעזעת את הדוד הרשע, אך לא מעוררת אותו לתשובה אלא בדיוק להפך – מגבירה את מצוקתו ומולידה בו רצון להרוג את המלט. הסוף, כצפוי, טרגי: המלט ודודו מגיעים לעימות ומתים שניהם.

השוו זאת לסיפור החסידי הבא, על אודות "האחים הקדושים" רבי אלימלך מליז'נסק ורבי זושא מאניפולי. במשך תקופה ארוכה נדדו האחים בעיירות ישראל, לנים באכסניות שונות. בנדודיהם נתקלו באנשים רבים, ובחושם הרוחני היו יכולים לראות כל עבירה שמישהו עשה. כשנתקלו באדם שחטא, הם היו מעלים לצדו הצגה קטנה: רבי זושא היה מתחיל להתודות בפני אחיו בדמעות על כך שעשה בדיוק את העבירה של אותו אדם, והאח היה מנחמו ומסביר לו מה עליו לעשות כדי לזכות לכפרה. בכל אותו הזמן היה החוטא יושב בצד ומקשיב לאחים, כשהדברים חודרים לליבו כחיצים. משוחרר ממבטם החודר, אך מצד שני מעומת עם חטאיו, היה לו את המרחב הנדרש כדי להרהר במצבו ולבחור לעשות עליו תשובה.

נקודה למחשבה: אנשים לא מתעוררים לתיקון עצמי מכך שמגנים אותם, אלא מכך שעוזרים להם להגיע מעצמם להכרה בחטאם. אך הדבר דורש מאיתנו להיות בעצמנו בעלי תשובה העובדים על זיכוכם העצמי: אם אנו מונעים מרצון כלשהו לבנות או להשפיל את האדם השני, הוא רק יתבצר בתוך רשעותו; אך אם כוונתנו זכה וטהורה היא תחלחל אליו ותעוררו לתשובה שלמה.

לפעמים שואלים אותי אם בהרצאותיי אני לא בעצם מנסה להחזיר בתשובה את הקהל. "כמוכן", אני משיב מיד, ואז מוסיף: "יש רק בעיה אחת – אני לא חושב שאפשר להחזיר בתשובה. אדם אינו ספר שמחזירים לספריה. אפשר רק לחזור בתשובה – בעצמך ומבחירה חופשית. אני מלמד, והלומדים חופשיים לעשות עם הדברים בדיוק מה שהם מוצאים לנכון".

פרדוקס התשובה

כשאומרים היום על מישהו שהוא חוזר בתשובה, מתכוונים שהוא הפך מ"חילוני" ל"דתי". אך משמעותו המקורית של הביטוי רחבה ועמוקה יותר: הוא מתאר תיקון עצמי ושיבה לשורשנו – לה' ולעצמיותנו הגבוהה. במובנה זה, תשובה היא התהליך הנפשי העמוק ביותר שישנו. אין דבר שיותר נוגע בעצם קיומנו מאשר ההכרה שמהו בהשקפתנו ואורח חיינו שגוי, ושעלינו לחולל בהם תיקון.

כתוצאה, בתשובה יש משהו פרדוקסלי:

מצד אחד, היא חייבת להתעורר מבפנים. רק האפרוח יכול לבקע את הביצה שלו. למעשה, אם מישהו אחר יעשה זאת בשבילו הוא עלול להרוס את התפתחותו. זה מה שעושה פעמים רבות תוכחה ישירה: מכווצת את האדם ומרחיקה אותו מתשובה.

מצד שני, בגלל שתשובה כרוכה בהכרה הבלתי-נעימה שכרגע אנחנו לא בסדר, ישנו בתוך כל אחד מאיתנו מנגנון נפשי המגויס 'לגונן' עלינו מפניה. המנגנון הזה יכול ללבוש צורה של הצטדקות ואהבה עצמית, או של רגשות אשם והלקאה עצמית. כך או כך, התוצאה זהה: התקבעות בצורת החיים המוכרת שלנו. מסיבה זו, יש צד שתשובה חייבת סיוע מבחוץ. כדי שהאפרוח יתפתח בפיצה אימו חייבת לדגור עליה – "אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים".

גוף שלישי נסתר

השלכת הפרדוקס הזה היא שהיכולת לעורר אדם לתשובה היא אמנות עדינה של הליכה על חבל דק. כיצד זה נראה? בפרשתנו אנו זוכים להדגמה של רבת-אמנים: תמר, כלת יהודה, שהאופן בו עוררה את חותנה לתשובה שינה את פני ההיסטוריה.

ניזכר בפרטי הסיפור. תמר נישאה לבנו הבכור של יהודה, אך לאחר זמן-מה הלה מת בשל חטאיו, מותירה אלמנה. בהתאם לחוקי הייבוש המקראיים נשא אותה אחיו הצעיר ממנו, אלא שגם הוא חטא ומת. כעת אמורה תמר להינשא לאח השלישי, אך יהודה, שאינו מכיר בחטאי בניו, חושש שמא תמר היא האחראית למותם. כדי לקנות זמן, מורה יהודה לתמר לחכות בבית אביה עד שהבן השלישי יגדל.

הזמן חולף ותמר רואה שיהודה דוחה אותה בקש. או-אז היא רוקחת תוכנית נועזת: היא מתחפשת לזונה ומפתה את יהודה על אם הדרך. מכיוון שאין לו איך לשלם לה הוא משאיר אצלה בתור פקדון את מטתו, חותמו (טבעתו) ופתילו (פריט מלבושו). למחרת הוא שולח שליח לשלם לה ולקחת חזרה את הפקדונות, אך האישה איננה.

שלושה חודשים חולפים והריון תמר נעשה ניכר. יהודה – שבאופן רשמי תמר עדיין מיועדת לבנו השלישי – זועם על כך שהיא 'זנתה' ומצווה להעלותה על המוקד. בתגובה שולחת לו תמר את שלושת

בטוח שזו השקעה משתלמת

תב"ע מאושרת | קרקע זמינה לבנייה | 110 מ"ר זכות לדירה בטאבו

השקעה בקרקע המקנה זכות לדירה

הזדמנות נדירה ובטוחה למשקיעים

החל מ- 369.000 ₪*

זכות לדירה בטאבו בקרקע זמינה לבנייה, אזור נדל"ן מבוקש ביותר, במציאות בה מחירי הקרקעות ממשיכים לטפס משנה לשנה. הקרקע נמצאת בשכונה חדשה בסמוך למוסדות חינוך, פארקים, מרכזי קניות ומסחר, ובנגישות גבוהה לתחבורה ציבורית. ב - 2 מילים, מדובר בהשקעה - בטוחה ויציבה.

מהרו והשקיעו: *9773

אורה רבקה וינגורט

מנהלת ביה"ס 'יעלת חן' בירושלים

וכמה אמן צריך להחזיר בנו
וגם בנשמות שסביבנו,
שגם אם נטמאו כל השמנים,
נשאר עוד פך שמן זית,
שמופק מהקוועץ' אמנם,
אך הוא כל כך זך
טהור.
כמה קשה לזהות אותו, בתוך כל הכלים השבורים,
כמה מורכב להדליק אותו, ולהאמין שיהיה בו מספיק להמשיך לבעור.
אך זה אפשרי,
ובלבד שהוא מונח בחותמו של כהן גדול,
בחותם של גרסא דינקותא, רושם עמוק שלא ניתן להמחות,
של מי שכולו רצוף אהבה,
כי שפתי כהן ישמרו דעת,
ותורה יבקשו מפיהו.

...

יש שמן ויש שמן,
יש פתילות ויש פתילות.
הכל כשר.
להאמין שכל אחד יכול ללמוד, להחכים, להתפתח.
ולו בדרכו הוא.
ומאידך, לא לפחד להדר.
לדחוף לגדול,
לדרכן לצאת מהאזור הנח,
עד שתהא השלהבת עולה מאליה.
לעודד למידה עצמאית,
לשמוח בגילוי מעוף.
להעביר את הלפיד,
כדי שיהיה הנר מאיר לעצמו,
וגם לאחרים.

...

בחנוכה הזה אנו שוב מוזמנות להקשיב לנרות,
וגם לנשמות.
ואין לנו רשות להשתמש בהם,
אלא לראותם בלבד.
לא לעשות בהם שימוש לאגו או לתדמית שלנו,
לא להיתלות בהם כדי לקבל אישור,
אך בענווה, להיות מוכנים לשמש, לגעת, לחנך.
את עצמנו, ואת היקרים שזכינו והתקבצו סביבנו.
שבידנו הופקדו,
כדי לעזור להם לגלות את אורם האין סופי,
עד שאור חדש בציון יאיר,
ונזכה כולנו יחד במהרה לאורו.

"יש להקשיב למה שהנרות מספרים", כך אמר הרבי הרש"ב.
ובהתבוננות הזו, מוצאת את עצמי חושבת,
הלא "נר ה' נשמת אדם",
האם אין צורך לשבת ולהקשיב, גם לסיפורים של הנשמות שסביבנו?
ובפרט הנשמות שאנו זוכים "לחנך",
הילדים והתלמידים/ות שלנו.
מתי בפעם האחרונה, ישבנו ופשוט הקשבנו לסיפורים שלהם?
לסיפורים הקטנים, על ריקוד קטן או אפילו רעד קל בלב.
סיפורים על האהבות וההתלהבויות שלהם, האכזבות והמצוקות.
ולסיפורים הגדולים, על המסעות והטיולים, בין הרים ובקעות.
סיפורים על חלומות ושאיפות, על התמודדויות ונפילות.
ומעל כולם לסיפור האישי של כל אחד מהם.
לא בציניות של: "מה הסיפור שלו?"
אלא באמון תהומי, ובסקרנות אין קץ, לגלות את הבשורה הייחודית,
ה"אש" שבווערת בעצמותיו, שאתו הוא ידליק את העולם.

...

כל אחד הוא אור קטן.
אבל איך מדליקים אותו, מבעירים אותו?
אש תמיד נוצרת מחיכוך. אבן באבן, גפרור במשטח דליק.
גם בחינוך - מבינה שצריך לחתור למגע.
לא להישאר מרוחק, אלא להתקרב.
להסתכל בעיניים.
להתיר ללב להיפתח, וגם להיחשף.
לעמוד נכח.
וכשמתקרבים, אפשר גם ללמוד משהו מה'צד השני'.
לתת לו לגעת בנו.
להחזיר אותנו בתשובה.
אל עצמנו, אל האמת.
ומתלמידי יותר מכולם.
לראות בנשמה שעומדת מולי, מראה שתפקידה לדייק, לזקק.
לשמוע בהתרסת הנערה, קול מנער, מעורר.
לקבל מהחיות והשובבות הטהורה, קורטוב של תקווה, שלעולם לא מאוחר
מדי,
להתחיל מחדש.

...

שמונה לילות מדליקים את הנרות.
בשבעה, הם נכבים, וצריך להדליק שוב, בלילה למחרת.
כי שבע יפול צדיק, וקם.
בזאת חנוכה,
ובזה החינוך.
כמה קל להתייאש,
כמה קל להעדיף לוותר,
ורק לא להתאכזב שוב.

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני השמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

BLACK FRIDAY

שובורים כל מחיר!

 שרות מהיר
עד הבית

PAYNGO.CO.IL | *5018

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-14:30 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 22:30

בתוקף 30.11.21 או עד גמר המלאי | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות | ט.ל.ח. שוברים
כל הצעת מחיר כנגד הצעת מחיר רשמית על אותו הדגם ובאותם תנאים. תקנון בסניפים ובאתר.
אין כפל מבצעים, מלאי מינימלי למבצע 500 יחידות, בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

הרב ארלה הראל

ראש ישיבת 'מוריה', גבעת הקטורת
ונשיא ישיבת 'לב חדש', שילה

נס של שמייטה

בתורת החסידות עמדו רבים על מבנה ימי החנוכה הכולל שמונה ימים, ולא רק שבעה כפי שמצאנו בשאר החגים (נכון, גם לסוכות יש תוספת של שמיני עצרת, אבל זו רק תוספת. המבנה הרגיל של המועדות הוא שבוע - כך בסוכות וכך בפסח).

וכידוע, הרי הקשה מרן הבית יוסף (אורח חיים סימן תר"ע) את קושייתו המפורסמת: "ואיכא למידק, למה קבעו שמנה ימים, דכיון דשמן שבפך היה בו כדי להדליק לילה אחת ונמצא שלא נעשה הנס אלא בשבעה לילות?!"

הרבי מליובאוויטש זי"ע ענה כמה תשובות עמוקות לשאלה זו, ואחת מהן גם נותנת מענה לשאלתנו הראשונה.

כידוע, המספר שבע מבטא (בעיקר בתורת המהר"ל, ועוד) את הנהגת הטבע, ואילו המספר שמונה מבטא את מה שמעל הטבע.

בימי החנוכה, נעשו לעם ישראל שני ניסים - נס ניצחון המלחמה שהיה נס טבעי, שבו קבוצה קטנה ניצחה צבא גדול ממנה. נדיר, יוצא דופן, אך לא על טבעי. ואילו הנס השני, נס פך השמן, הוא נס על טבעי של ממש.

אילו היו מדליקים נרות בחנוכה רק שבעה ימים, היו מציינים בזה רק את הנס הטבעי; באו חכמים והוסיפו עוד יום, כדי לבטא את גודל הנס - שיש כאן גם נס על טבעי, בבחינת שמונה ימים. לכן אנו אומרים בפיוט מעוז צור 'בני בינה, ימי שמונה, קבעו שיר ורנגים' - בני הבינה, היינו חכמים, ראו בחכמתם כי יש לקבוע שמונה ימי שמחה והלל, כדי להלל גם על נס הניצחון הריאלי וגם על נס המנורה המיסטי.

דבר זה צריך להתממש בעבודת ה' של כל אחד מאיתנו בימים אלו - שנת שמייטה, שיש בה שני מימדים: הטבעי, והעל-טבעי.

יהודי ששובת בשנת השמיטה מצפה בעצם לברכת ה' (בזמן שחלה, כאשר נוהג היובל), וברכה זו איננה טבעית. זוהי ברכה נסית, כלשון הכתוב (ויקרא פרק כה פסוק כא): "וצויתי את בְּרַכְתִּי לָכֵן בְּשָׁנָה הַשְּׁשִׁית וְעָשִׂתָ אֶת הַתְּבוּאָה לְשֵׁלֶשׁ הַשָּׁנִים". ימי החנוכה מעלים אותנו לגובה הזה, מרוממים אותנו ליכולת להאמין בנס הגלוי, בהתערבות האלוהית בתוך המציאות; אבל, מתוך קשר לנס הנסתר - הנס הגלוי מלמד אותנו שהכל נס, ולכן אנו מודים 'על נסוך שבכל יום עימנו, ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל עת, ערב ובוקר וצהריים'. גם כשאנחנו לא רואים שום נס בעינינו, כשהכל נסתר, אנחנו מבינים שזהו הנס האמיתי.

עבודת הכרת מלכות השם של שנת השמיטה, מכינה אותנו ליכולת לקבל את האור הגדול של ההכרה בנס האלוהי.

חנוכה שמח!

איזה נס שהם חיפשו!

הדס לוינשטרן

מכל המצוות והמנהגים שיש לנו, כולם מקורם בסיני והורתם בהררי קודש, יש משהו שקשה עליי. לא ניקיונות פסח שוברי הגב, גם לא אפיית מגדנות למאה עשרים ושבע חברים קרובים, אפילו לא בניית הסוכה. קשה לי כשחז"ל מבקשים ממני לא לעשות.

מנהג נשות ישראל אחרי הדלקת נרות החנוכה להימנע ממלאכה. פשוט לשבת ולהתבונן בנרות... ולמה ככה? הרי זה בדיוק בשעת טיגוני המצווה, והכנת ארוחת הערב, ואני יותר קל לי לבשל שבת שלמה בשעון חורף מאשר לשבת ולא לעשות כלום. אבל חז"לנו אמרו אז התיישבתי. כל עוד הנר דולק אי אפשר לתקן.

כמה אני מורגלת להיות בעשיה, בריצה, בהספק. וכמה מעט מקום יש בחיי להשתהות, להשתאות. נרות החנוכה יציעו לי לעצור לרגע, ולברוק איתה אני ביחס לנס, שקורה בזמן הזה ממש.

הגמרא במסכת שבת מספרת, שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן. במבט ראשון נראה שהנס הוא מציאת הפך, אבל בעיני הנס האמיתי הוא לא המציאה, אלא החיפוש. איזה נס שהם חיפשו! להיכנס לתוך ההיכל ההפוך, המחולל והמטונף... לחפש. להאמין שיש פה סיכוי למצוא.

הרב קרליבך אומר שתמונת מראה של אותה תכונת נפש בדיוק גרמה ליוונים לטמא את כל השמנים, ולהיודים לחפש פך שלא נטמא. היוונים מאמינים שאפשר להרוס הכל, שאפשר לקלקל הכל, והיהודים מאמינים שאי אפשר לקלקל הכל, אי אפשר לטמא הכל, תמיד תישאר במציאות נקודה של טוב, נקודה של אור. הנס הגדול באמת הוא אדם מוכן לא להאמין למה שהוא רואה אלא לחפש, גם כשהמצב נראה חסר סיכוי.

חנוכה הוא החג של ההשתדלות הלא מתחשבת - מה יהיה ואיך זה יתדר ומה ייצא מזה? ומה זה בכלל שווה פך קטן? אני מוכנה להשתדל אבל כל המאמץ הזה בשביל הדלקה ליום אחד? זה בכלל שווה? הרי כולנו יודעים מה היה סופם של בית חשמונאי, אז בשביל מה בכלל, סתם הדליקו אותי ובסוף לא יצא מזה כלום. אומרת הגמרא - הדלקה עושה מצווה. (איך עדיין אף קופירייטר לא עלה עדיין על 'הנחה עושה מצווה'?) עצם ההדלקה, בלי התוצאות העתידיות שיהיו או לא יהיו לה, עצם זה שעשית, שיצאת, שהסכמת להאמין בניסים - הם הם הנס האמיתי.

בעזרת השם, ישועות גדולות לכל המחפשים והמחפשות, תמשיכו לחפש את הנס שלכם, הוא ודאי ישנו שם.

שבת שירה

על ים סוף

פרשת בשלח · חמישי-שבת · י"א-י"ג שבט · 13-15.01

ילוו את השבת החזנים
עוזיאל סבתו שלמה נחמיאס

יהורם גאזון

בהופעה סוחפת לשבת שירה

מלון לאונרדו ריזורט כשרות מהדרין
חצי פנסיון בחמישי פנסיון מלא בשבת עם היפוך ארוחות

מלון לאונרדו קלאב בשר חלק
הכל כלול | ללא היפוך ארוחות

20

הרצאות מרתקות של נבחרת ערוץ

שלושה ימים של שירה, פיוט וטיוולים

טיול בהרי אילת ושייט בים סוף

לפרטים והרשמה **חפשו בגוגל** **נדב דימרי תיירות** | 0723950733 · 0723950741

אני צובר 110 נקודות ומרוצה
מעצמי. אחד כך אני מגלה
450 נקודות. הנער שלצדי, צבר 450
הוא מכיר את כל הנימונים והוא
מסתכל עלי במבט לא מבין.
"כאלו - ברור". זה לא הולך
להיות קל

קפיצה לגובה

אירועי 'צמאה' לנוער הם פסטיבל אנרגטי
גדוש תוכן חווייתי שמניע לפעולה. כל אחד שליח

דרור יהב

צילומים: חיים טוויטו

גשם ירד כל השבת, וגם למחרת בבוקר השמיים היו אפורים. אני אוהב את ירושלים, אבל במזג אוויר כזה לא כל כך מתחשק לי לנסוע. גם הפקקים של יום ראשון בטוח לא מוסיפים חדווה ומוטיבציה. ריבוננו של עולם, למה הסכמתי?

כי הבטחתי להכין כתבה על 'צמאה' לנוער.

את 'צמאה', יריד החסידות והמופעים שמתקיימים מדי שנה בבנייני האומה, אין מי שלא מכיר. אבל לנוער? מסתבר שאני הולך לפגוש 3,000 תלמידים שבאו לאיזה פסטיבל, לא לגמרי הבנתי. נזכרתי לרגע שזה אותו הנוער שכל הזמן אומרים עליו שלא מעניין אותו כלום, שפחות מחובר ושרוצה לעשות רק מה שטוב ונעים לו. היום הזה הולך להיות סבל.

לפחות אין פקקים בדרך, אבל הרכב שלי משמיע קולות מזורים בעליות. רושם לעצמי לטפל בזה מתישהו עד שנת השמיטה הבאה. בכניסה לבנייני האומה טפטוף ותורים אדירים, ואני מצליח להשתחל. אם מצב הרוח שלי הוא מד דלק, הנורה האדומה נדלקה מזמן.

אגרופים אגרופים, רגליים רגליים

המלווה שלי, חיה ולס מארגון מעיינותך, מסבירה לי בגדול לאן ללכת ומשאירה אותי להתרשם לבד. כבר מהלובי שומעים מוזיקה חזקה שתלווה אותי כל הבוקר והצהריים: בסים סוערים ואדמה רועדת. מסתבר שבאולם הכניסה כולם קופצים. על מסך ענק רוקד רקדן (נהדר, אגב) לצלילי ניגון מקפיץ של 'צמאה' ועשרות, אולי מאות, נערים עם כיפה

מחקים אותו. על המסך יש גם הסבר למאותגרים כמוני: אגרופים, ידיים למטה, אגרופים. מד מצב הרוח זו קצת לכיוון הירוק, אבל עדיין נמוך.

הם עושים את זה כל כך יפה, כאילו נולדו בכפר באוקראינה. אני מסרב להצטרף כדי לא לגרום לקהל עוגמת נפש. כשנגמר הריקוד אני מביין איך הם תפסו את התנועות כל כך טוב - הצוות מפעיל את הווידאו שוב, ושוב, ושוב, עד שאפילו הפועלים הערבים זוכרים את התנועות בעל פה. אני כמעט מוכן להישבע שכשראיתי את המנקה אחרי כמה שעות, הוא הזיז את המגב לתנועת "אגרופים אגרופים, רגליים רגליים, ידיים למעלה".

הגיע הזמן להביין מה קורה פה. התחנה הראשונה היא האולם הגדול. אני נכנס ורואה את הרב בנימין וילהלם בפעילות פתיחה לאלף תלמידים. הם רואים סרטון: בחור בשם נווה חוזר הביתה, זורק את התיק בכניסה ומחפש משהו לאכול, המשועמם. אחרי שהוא גומר את כל החטיפים בבית ומסיים לראות את כל הסרטונים בטלפון, הוא נזכר שיש לו עבודה להכין על האטום. סבא שלו אמור לעזור לו, ואז הוא מקבל חבילה הביתה. הבעיה היא שהקרטון מגיע ריק לגמרי: חוץ מפצפצים, ניילונים וכדורי קלקר, אין בה כלום. בסוף הוא מוצא שקית קטנטנה עם יהלום. סבא שלו מסביר לו: 'אנרגיה של אטום לא נמדדת בגודל או בכמות, זו עוצמה מסוג אחר לגמרי. וגם הנשמה, כמו האטום, לא נמדדת בכמות כזו או אחרת. היא חלק מהשם יתברך שנמצא בתוכנו, יש לה עוצמה אחרת לגמרי. לא משנה כמה המעטפת גדולה, בפנים יש לנו כוח אטומי'."

יש לי דמעות בעיניים. הישוב מהיר בדאש: שלושת אלפים איש שנים עשר אלף תלמידים ימים, זה אומר שנים עשר אלף תלמידים וערכות, זה אומר עוד שנים עשר אלף אנשים שמדליקים חנוכה. ממש כמו תלמידי רבי עקיבא.

מכיר את כל הניגונים. הוא מסתכל עלי במבט לא מבין, "כאילו - ברור". זה לא הולך להיות קל.

תחנה נוספת מוקדשת לצייר ברוך נחשון ז"ל. ציור ענק שלו בשחור לבן מוצמד לקיר, והתלמידים צריכים לצבוע אותו לפי הציור המקורי. זה הרבה יותר מאתגר ממה שחשבתי בהתחלה, אבל אני מרוויח את הכרטיס. יצחק מחולון מספר לי שהוא הכי נהנה בתחנה הזו כי הוא אוהב לצייר. וגם כי הכי קל לקבל שם כרטיס. זה בחור כלבבי.

בתחנה הבאה נכנסת קבוצה, כשכל פעם אחד מהם צריך להמחיש מושג חסידי בפנטומימה. אני מגחך, זה הולך להיות קל! מה הבעיה, "לחיים"? עושים תנועות של הרמת כוס. "ריקוד"? נו, באמת. אגרוף-אגרוף-ידיים ואפילו המנקה מצליח לנחש. דווקא כשמגיע תורי המצב מסתבך. אני מבקש טיפ מהצוות: יש לך רעיון איך מחקים נפש בהמית? קשוחים ה'צמאה' האלה, אבל חסידים אמיתיים כי בכל זאת אני מקבל את הכרטיס שלי.

שלוש שעות. קל

בהמשך אני מגיע למעגל מתופפים שמלמדים איך מנגנים באחדות, משימת "פיצוחים" (מישהו עוד זוכר את המשחק הזה מפעם?) של שתי קבוצות שעונות לשאלות ידע ומתחרות מי יגיע לצד השני יותר מהר, מרוץ שליחים שם צריכים למלא מושגים מעולם החסידות לפי הא-ב-ב כמה שיותר מהר (ישיבת בני עקיבא אהל שלמה באר שבע, שיחקתם אותה שפשוט מילאתם את כל הסדר של "האדרת והאמונה"), עמדת הטענה לטלפון ולנשמה, כך שבזמן שהטלפון נטען אפשר ליהנות מהתוועדות חסידית אמיתית, צילום מגנטים - זה לא נגמר. בין לבין, כשמחכים לתחנה, מפורזים לוחות גדולים עם חידות מדליקות שמעסיקות אותי עוד קצת. כל מה שחסר זה שערות סבתא ופופוקורן כדי להרגיש בסופרלנד של החסידים.

יונתן, יוסף ואורי, כיתה י"א מקרית שמונה, מספרים לי שהם נסעו שלוש שעות כדי להגיע. הם כבר באים לפה שנה שלישית, אבל אף פעם לא היה כל כך כיף. כן, הם הכירו את החסידות גם לפני צמאה אבל אי אפשר להשוות למה שהם קיבלו פה. אני מתעניין אם היה שווה לנסוע כל כך הרבה. הם אומרים לי שזה מחבר אותם, שהם מקבלים תנופה לכל השנה ושזה משפיע עליהם גם בבית, "בלי ספק". בסוף הם מסיימים במשפט שנשמע כאילו

הסרטון קורע מצחוק, ואני לא מצליח שלא לחייך. נראה לי שגם התלמידים נהנים לשמוע את הרב בנימין, כשהוא מסביר להם שכל מה שצריך זה להדליק את הניצוץ הקטן של הנשמה שיש בתוכנו, ואז יש 'אור וחיות' לכל היום.

אחרי הפעילות אני שואל אותו מה הרעיון של האירוע הזה. יש הרבה אנשים שהיו שמחים להשתתף בכזה הפנינג במחיר מסובסד, אז למה להשקיע כל כך דווקא בנוער? הרב בנימין מסביר לי שהרבי מ'לובביץ' דיבר הרבה על הכוחות המיוחדים שטמונים בנוער, ועל המרוץ והחום שיש בהם. מבט חטוף לרחבת הרקדנים מגלה שהוא צדק לגמרי, למרות שבשלב הזה עוד לא הבנתי עד כמה.

בהמית בפנטומימה

התחנה הבאה היא למעלה. מסתבר שאנשי 'צמאה' הפיקו מתחם מרתק וגדוש בתחנות הפעלה מקוריות. לאורך היום המשתתפים עוברים בין התחנות וצוברים כרטיסי גירוד, שעד מהרה ממלאים את רצפת המתחם. במרכז המתחם עמדה ובה מחלקים פרסים לזוכים. אני רואה שם בקבוק ממותג של צמאה, חולצות וספרים. מתחשק לי גם, אז אני מחליט לעבור איתם את כל התחנות.

אנחנו מגיעים לתחנה שנקראת "הצליל הנעלם". כל משתתף מקבל זוג אוזניות ויושב מול מסך קטן. המשימה היא לשמוע צליל אחד ולנחש באיזה ניגון חסידי מדובר. אני לוקח את זה ברצינות, ויוצא מרוצה כשאני צובר 110 נקודות. אחר כך אני מגלה שיעקב, הנער שלצידו, צבר 450 נקודות. בחיים לא הייתי חושב שהמעריץ הכי גדול בעולם של אברהם פריד יושב פה על ידי, אז אני שואל אותו מאיפה הוא

ללמוד בישיבה
ללמד בשטח

תוכנית בני הישיבות בחוג לחינוך מיוחד

לשלב לימוד תורה עם שליחות חינוכית בחיי המעשה

מערך הסעות
בפריסה ארצית

לימודים
היברדיים ומקוונים

הכרה
בלימודי הישיבה

לסיים תואר עם תעודת
מורה מתאם בעברית

לשון | אנגלית | ספרות | אזרחות | היסטוריה | לימודי ארץ ישראל | תקשורת
מתמטיקה | מדעי המחשב | מדעי הטבע | גיאוגרפיה | תנ"ך | מחשבת ישראל

חוגים נוספים הניתנים לשילוב עם הלימוד בישיבה

ההרשמה לשנת תשפ"ב עד לתאריך י"ד טבת

הרצוג. לדעת. לחנוך.

לפרטים: הרב הלל ברזלי / יקיר מנצור 02-9937358

הם צוחקים, נו באמת, הצחקה אותנו. הוא שואל למה מבקשים חתימות מספורטאים מצליחים. "הרי כל צייטה מנצחת את האדם הכי מהיר בעולם בלי בעיה, ובכל זאת אף אחד לא מבקש ממנה חתימה..." מישהו סיפר לו פעם מה אירוע הספורט הכי מיוחד שהוא ראה: לא גמר מונדיאל, לא אולימפיאדה. באיזו תחרות ריצה השתתפה ספורטאית אמריקאית שכולם צפו שהיא תנצח, אבל באמצע הריצה התעקמה לה הרגל והיא נפלה. הספורטאית שרצה אחריה יכלה לנצל את המצב ולפתוח בספרינט כדי לקחת את המקום הראשון. אבל במקום זה היא נעצרה, נתנה לה יד וליוותה אותה יד ביד אל קו הסיום. כשהן הגיעו אל הקו, הספורטאית שנפלה והיתה צפויה לנצח נתנה לה לעקוף אותה. "למה דווקא זה הקטע שהכי ריגש אותנו? כי זו לא היתה תחרות של מי רץ הכי מהר. כגון הוא ראה מעשה שעשתה הנשמה..." אני אומר עוד לחיים חטוף על תירוש ויוצא לאסוף עוד כרטיסים.

הגיע הזמן לדבר קצת עם אנשים שמבינים עניין. הרב מתן משיבת אמי"ת אור עקיבא נראה לי בחור כזה. הוא מנהל של חטיבת בנינים, ולמרות המבט הקשוח בעיניים רואים שהוא מתלהב. האנרגיות מטורפות, התלמידים בעננים, והוא בטוח שיבוא גם בשנים הבאות. כשהוא היה ילד לא היה כזה חיבור בין הציונות הדתית לחסידות, והיום זה נראה כל כך טבעי ומוכר. ממה הוא הכי מתלהב, אני מתעניין. הוא מצביע על תחנה אחת בסמוך - האחרונה שנשארה לי. בול.

התור אליה די ארוך. מסתבר שאחרי כל האור של צמאה, הרבה תלמידים שאלו איך ממשיכים הלאה. מה עושים כדי להמשיך את האור בחיים? בשביל זה המציאו את התחנה הזו. כאן בוחרים על מסך מחשב החלטה אחת טובה, והיא מופיעה על מסך. אני ממש נגד תרבות המסכים, אבל אני חושב שזה המסך הכי יפה שראיתי בחיים שלי: רועי בחר להתחזק בתפילה, אבנר בקריאת שמע על המיטה ואורי בצדקה. אני מתלבט, הרבה מה לקבל על עצמי (בכל זאת, מחלקים כרטיס), ובסוף בוחר בדבר מקסים: "לטהר את האוויר: בהולכי ברחוב, פעם בשבוע

הם נואמים בטקס מסיימי המכללות הצבאיות, ובו הם מאחלים שבעזרת השם הפרויקט ימשיך לעוד שנים טובות קדימה ושהרבה בני נוער יוכלו להרגיש את הכוח שהם קיבלו פה. אני מצדיע והולך לדבר עם כמה עוד אנשים. עכשיו אני רוצה להגיד משהו. הייתי בהרבה ירידים והפעלות בחיים שלי. אבל כבר כשנכנסתי למתחם הרגשתי שיש כאן משהו אחר. המיתוג הוא ברמה אחרת לגמרי. אני לא רוצה להיות מעצבן, אבל כשמדברים איתי על אירועים במגזר אני כבר מריח איך זה ייראה. מין נחמדות כזאת עם גימור חצי מקצועי. זה "נחמד", אבל לא "וואו". וכאן אני פשוט מסתכל על הזמן ומקווה שהוא לא יחלוף מהר מדי עד שיתחיל המופע המרכזי.

אני שואל את חיה, מי אחראי לכל הרעיונות המגניבים האלה? היא מספרת לי על צוות ענק של אנשים שעובדים כבר די הרבה זמן. ביניהם היא מציינת שני שמות: כותבת התכנים ענת שפירא ועמי חניא שאחראי על ההפעלות הטכנולוגיות. אני מקווה שמישהו דואג להכניס אותם לרשימת המועמדים לפרס נובל השנה.

העשה של הנשמה

אני ממשיך במתחם ופתאום שומע קול מתגלגל ומוכר היטב - לכאן אני חייב להיכנס. באולם בפנים מתנהלת התוועדות של הרב שבתי סלבטיצקי עם החברה. במקום 'משקה' יש מים ומיץ ענבים, אבל האווירה היא כמו בהתוועדות לכל דבר, עם שירים ודיבורים לנשמה. מסתבר שנכנסתי בדיוק באמצע ניגון, החברה שרים ניגון חסידי שאף פעם לא שמעתי: "מחשבות טובות, איי-איי-איי" שחוזר על עצמו ברפיט. אולי הם הביאו אותו מהכפר ההוא באוקראינה. הרב שבתי שואל אותם: "מכירים אנשים שאוהבים ספורט?"

מכון ארנברג בנשיאות הרב שמחה כהן שליט"א
פותח את שעריו במשכנו החדש

קורסי אימון/ ייעוץ נישואין בשיטת אימגו

גברים

כנס ופתיחה

יום רביעי - יח' טבת 22.12.21
18.00-21.00

נשים

כנס ופתיחה

יום שלישי - ט' טבת 13.12.21
18.00-21.00

למעלה מ-70%
מבוגרינו עוסקים
בתחום ההדרכות
ומתפרנסים
בכבוד.

8 מרצים מומחים
מהוותיקים במכון

בהשתתפות
בוגרי ובוגרות הקורסים

הגעה לכנס בהרשמה בלבד

לבאי הכנס יוגש כיבוד קל
ויוענק שי שימושי

הכנס בעלות 100 ש"ח
שיתקזזו בהרשמה

לפרטים נוספים והרשמה:

055-673-9217 | 1700-555-714

כתובתנו החדשה: רחוב בית הדפוס 11 גבעת שאול, ירושלים (ע"י אולמי גוטניק)

היחידה ללימודי תעודה

גבעת ושינגטון

הקמפוס החדרי

הלימודים במכון בחסות

הלימודים בהמלצת "גדולי ישראל" שליט"א

הניגונים שפגשתי קודם, מאוד מתרגש עכשיו. פריד נותן הופעה כדרכו - מסתבר שהוא הולך להופיע בלי סוף בימים הקרובים, לנוער, לגברים, לנשים, לזקנים ולקשישים, וזה בלי לחשבן את ההופעות שמחכות לו בחנוכה. אני חושב שכל תחנות הכוח באוקראינה לא מספקות את האנרגיה שיש לאיש הזה.

על המדרגות אני פוגש את מלאכי משיבת שפ"ע ירושלים. בלי ספק, החיוך הכי מתוק שתראו בחיים שלכם. תפסתי אותו באמצע הביס. הוא כבר בכיתה י"ב, וכיאה לתלמיד בישיבה תיכונית חסידית הוא חי חסידות ונושם חסידות. אני מתייעץ איתו מה כדאי לקנות ביריד הספרים, והוא ממליץ לי על "בעל שם טוב על התורה". מבחינתו, הדבר הכי גדול שיש באירוע הזה הוא הביחד של תלמידים מכל הארץ שבאים ונפגשים ונסחפים יחד סביב עבודת השם. לפני שאני מחזיר אותו לביס אני מבקש עצה להתחזקות. מלאכי נראה לי אחד שבטח יהיה לו משהו חכם להגיד. הוא עונה בלי לחשוב: תרקוד!

כשהאורות נכבים, אני מגלה שכל הכרטיסים שלי לא זכו בכלום. לא נורא, משהו בתוכי אומר שדווקא כן זכיתי. מד המצב רוח כבר מזמן את האזור המותר ונכנס לסכנת התחממות תור.

בדרך הביתה, כשאני עובר שוב בשער, אני נזכר שקיבלתי על עצמי לטהר את העולם. אני עושה עוד צעד ויוצא החוצה, לרחוב.

לפחות, א חשוב או אמלמל פסוק, משנה או קטע תנאי". קניתי.

כל אחד תחנת כוח

בצד אני רואה שולחן ענק עם המון ערכות מעוצבות. מה זה, מקבלים עוד כרטיסים? מסתבר שכאן מחלקים ערכות חנוכה: חנוכיה ונרות. אבל, השלט מדגיש, לא בכדי להדליק אותה בבית עם המשפחה, אלא כדי לזכות את הרבים. כל תלמיד יכול לקחת עד חמש ערכות ולהדליק אותן עם קשישים, גלמודים או כל מי שלא מדליק חנוכיה בעצמו. אני לא אדם רגשן, אבל יש לי דמעות בעיניים. חישוב מהיר בראש: שלושת אלפים איש ביום, כפול ארבעה ימים, זה אומר שנים עשר אלף תלמידים ותלמידות. אם כל אחד מהם ייקח שתי ערכות, זה אומר עוד שנים עשר אלף אנשים שמדליקים חנוכיה. ממש כמו תלמידי רבי עקיבא. גם הרב דורון מקרית ארבע מתרגש איתי. הוא שמח שלתלמידים שלו יש הזדמנות לא רק לקבל אלא גם להוציא משהו מעצמם, להדליק אור לאנשים אחרים.

תוך כדי שאני עטוף במחשבות על רבי עקיבא, הרמקולים קוראים לנו להזדרז פנימה למופע של עקיבא האמיתי. האולם מתמלא במהרה, ובאחת בדיק האורות נכבים. אחרי סרטון קצר עקיבא עולה לבמה וכל הקהל פורץ בריקודים. מה אומר לכם, אי אפשר לעמוד בצד. אני מגלה שההתלהבות שראיתי בתחנת הריקודים היא כבר אוקראיני מנומנם לעומת אש הלהבה שפורצת כאן. ניגון רודף ניגון, מסכי וידאו יפהפיים מאירים מאחור, ואז אברהם פריד מצטרף. אני בטוח שיעקב, אלוף

מבצע איננה
על סוף חנוכה!

BLACK FRIDAY

רק 5 שעות לחודש ראשון

&

אותיות וילדים

במבצע חנוכה מדליק!

הצטרפו
עכשיו:
***8980**

*המתנה בהתחייבות לשה

מצטרפים עכשיו לאותיות וילדים ומקבלים משחק קופסה מבית BRAINGO במתנה!!!

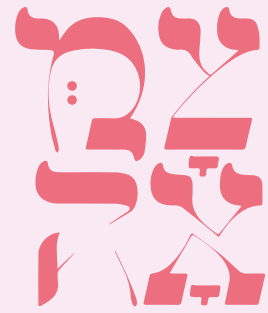
אז למה אתם מחכים?! הצטרפו עכשיו!

אותיות וילדים
יחד עם אבי לראל

הצטרפו עכשיו << התקשרו *8980
או חפשו בגוגל 'מגזין אותיות וילדים'

בזכות שיחת נשים

מתוך
פאנל
חסידי
נשי בכנס
צמאה

"פְּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי..."

הרבנית ברכה שילת

הידיעה שאנחנו חיים בשדה קרב, מעוררת רגשות מעורבים. מצד אחד תחושה קשה ותחושת עומס, למה זה טוב שנהיה כל הזמן במתח? מנגד עולה הרגשה נפלאה - יש לנו אתגר גדול, ומי לא אוהב אתגרים?

הידיעה הזאת נותנת רוגע. היא מסבירה איך יכול להיות שאנחנו מסוגלים להיות כל כך מבובלים והפוכים - יום אחד למעלה ויום שני בתחתית של התחתית. בעצם, לפעמים אפילו ההבדל הוא בין שעה שתיים לשעה שלוש... שעה אנחנו בעולמות עליונים, מרגישים רוחניים וקרובים לאלוקים... ושעה אחר כך - הופ, בצד השני. תחושת האשמה של 'איך זה קרה לי, ואיפה הראש שלי נמצא פתאום' נרגעת בזכות ההבנה שלא השתגענו. ככה נבראנו, מורכבים משתי נפשות.

חשוב לומר, שהקרב הזה לא חייב להיות מר ונמהר. המילה "מְקַרְב", מתפרשת גם מלשון קירוב. תורת החסידות חידשה חידוש עצום - אפשר ליצור קירבה על ידי הקרב, וכך נוצרת פדייה בשלום אמיתי. בתורה ובמצוות יש מתיקות ועוצמה שיכולות לסחוף גם את הנפש הבהמית והגוף, להתעלות לקדושה. לימוד תורת החסידות עוזר לנו לגלות את המתיקות הזאת!

כשלומדים חסידות, מבינים דברים לעומק, וכך גם השכל מתחבר לאלוקות. כשלומדים חסידות, מבינים איך השמחה היא היסוד לכל עבודת ה', וכך גם מחברים את הלב לעבודתו יתברך. כשהשכל מתבונן והלב מלא שמחה גדולה, מצליחים להרים גם את הגוף

בעת מאסרו של האדמו"ר הזקן, הרֶבֶה הרבי באמירת תהילים. בנוסף לפרקי התהילים על פי ימי החודש, הוסיף ואמר את פרקי התהילים על פי ימות השבוע. היום בו קיבל אדמו"ר הזקן את הבשורה על שחרורו היה יום שלישי בשבוע, וברגע שקיבל את ההודעה, היה באמצע אמירת הפסוק המופלא: "פְּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקְרָב לִי כִּי בְרַבִּים הָיוּ עֲמָדָי".

הפדות וההצלה בשלום מן הצרות, איננה רק תיאור מצב של דוד המלך. המילים "פדה בשלום" מלמדות שעל ידי התורה הקדושה, שהיא השלום האמיתי, "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", זוכים לפדות. בתורה טמון הכוח לעזור לנו, כדי לפדות את נפשנו בשלום מהקרב הגדול של חיינו - "פְּדָה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי מִקְרָב לִי".

החיים על הכדור הזה, אינם פשוטים כלל וכלל. המציאות של שתי נפשות בקרבנו, הבהמית והאלוקית, הולידה אותנו מעצם טבע בריאתנו - לתוך שדה קרב! "מקרב לי", כלומר - שיש בתוכי קרב ומלחמה. כולנו נולדנו למתח תמידי, והקרב הפנימי שלנו כמעט איננו פוסק. הנשמה עצמה, קדושה וטהורה היא, מושלמת מכל צד, ובאמת אין לה מה לחפש בעולם הזה. המשימה שלשמה היא נשלחה הנה, היא מלאכת הביורור והזיכוכ של הגוף היהודי, והנפש הבהמית שמניעה אותו. מלאכת ההרכבה של שתי הנפשות, היא המקור למתח והקרב. הנפש האלוקית עסוקה בעולמות עליונים, ואילו הנפש הבהמית מושכת בכל הכוח כלפי מטה. כדי להצליח להתעלות, דרוש מאמץ גדול ומלחמה מתמדת.

מתוך
פאנל
חסידי
נשי בכנס
צמאה

בזכות שיחת נשים

צמאה

”...ואני אבטח בך” הרבנית ימימה מזרחי

שכתבה לו, שהיא לא מסוגלת לבטוח. היא הגדירה את עצמה כאדם שכלי, ובמצב שבו היא הייתה, לא הייתה שום סיבה הגיונית שמשוהו עתיד להשתנות. התשובה של הרבי באיגרת הזאת, פשוט מדהימה. הרבי כתב לה, שהיא צריכה ביטחון עצמי בזה שיש לה ביטחון בה! הרבי מסלונים מגדיר בדרך דומה, ואומר שיהודי חייב להאמין שהוא מאמין. אנחנו נולדנו עם כוח גדול בלב, להתגבר ולבטוח בה, על אף שאין שום סיבה נראית לעין שיצא מזה משהו. אנחנו צריכים ביטחון עצמי בביטחון בה!

לכל יהודי יש ירושה מאברהם אבינו, את הכוח להשליך על ה' את יהבו: "השליך על ה' יְהוָה וְהוא יְכַלְכֶּלְךָ לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק". הביטחון עצמו, מושך את הישועה משמים. לפעמים נראה לנו כל כך לא הגיוני להיוושע בסיטואציה שבה אנחנו נמצאים, אבל דווקא במצבים כאלה הביטחון מביא ישועה כזאת, שגם היא תגיע בצורה לא הגיונית בכלל.

עד כאן הסוג הראשון של ביטחון בה. האמת היא, שלבטוח בקב"ה כשנמצאים במצב של אין אונים, זאת לא חכמה גדולה. אמנם יש בזה מעלה, אבל יש מעלה גבוהה הרבה יותר. אני זוכרת שכאשר הבן שלי זכרוננו לברכה היה במצב קשה, הרופאים היו נכנסים ואומרים לי: "עכשיו אין מה לעשות, תתחילי להתפלל..." זאת אמירה שהתפילה בעצם נועדה רק לחלשים שאין להם יותר ברירה. אבל דוד המלך, בפסוק שמסיים את פרק נ"ה בתהילים אומר גם אחרי שהוא כבר נושע "וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ".

יש כאן ביטחון סוג אחר של ביטחון - ובעיניי הוא גדול בהרבה מהראשון. מדובר על ביטחון שאחרי ההצלחה. בין אם את אחרי הלידה, אחרי שמצאת את בן או בת הזוג, או אחרי שאדם יצא מהמאסר. אחרי ההצלחה יש נטייה לטפוח לעצמי על השכם: "כן, כן, ה' הייתי ממש חזקה! כל הזמן חיזקתי את עצמי..." גם זאת כמובן טעות. לבטוח בחוסן ובביטחון העצמי שלך, זהו ביטחון

ביום הגדול הזה, יום י"ט כסלו, הרבי הזקן עוד ישב בבית הסוהר. לפתע, באמצע אמירת תהילים מעומק ליבו, כשהגיע לפסוק: "פְּדֵה בְּשָׁלוֹם נַפְשִׁי", הודיעו לו שמוציאים אותו לחופשי. פרק נ"ה בתהילים, שבו מופיע הפסוק הזה, מדבר על אויביו של דוד המלך, ומסיים במילים הבאות: "אֲנִשֵׁי דְמַיִם וּמְרָמָה לֹא יִחַצּוּ יְמֵיהֶם וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ". הפסוק הזה נראה כתוב בסדר הפוך. אם דוד המלך היה אומר שהוא בוטח בה', ואחר כך כל האויבים שלו נופלים - היינו מבינים שהביטחון שלו בה' הוא דבר גדול. אבל אם הביטחון מגיע רק אחרי הישועה, ורק כשכל האויבים נעלמו הוא מכריז "וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ" - לא ברור מה החכמה הגדולה לבטוח אז בה'.

האמת היא, שיש במידת הביטחון בה' שני סוגים שונים. ניקח כדוגמה עניין שמעסיק מאוד את הדור שלנו - נושא השידוכים. כשרווק או רווקה יושבים בודדים בביתם, הם נחשבים כמו אסירים. כשהם מתחתנים, נאמר עליהם הפסוק: "מוציא אֲסִירִים בְּכוֹשֶׁרוֹת". יום י"ט בכסלו הוא יום מסוגל ליציאה ממאסרים. יש בו הזדמנות נפלאה לצאת ממאסר הבדידות, לכיוון של חיי זוגיות.

היציאה מהמאסר קשורה בביטחון בה'. המובן הרגיל והמוכר של המושג 'ביטחון' הוא, להאמין ולסמוך על ה' שהוא מוליך הכל לטובה, גם כשבאמת אין שום דרך לדעת מה האמת. בפגישה הראשונה, אין לנו שום מושג מי זה שלפנינו, ולאיפה הדברים הולכים. רבקה אימנו, בתור כלה מיועדת, שואלת את אליעזר עבר אברהם: "מִי הָאִישׁ הַלֵּזָה הַלֵּךְ בְּשַׂדֵּה לְקָרְאֲתָנוּ?". כשהיא רואה אותו, אין לה מושג מי הוא. גם שלמה המלך אומר, שאחד הדברים שהוא לא ידע את סודם, הוא עניין השידוכים: "וְאֶרְבְּעָה לֹא יֵדְעֹתִים... דֶּרֶךְ גִּבּוֹר בְּעֵלְמָה". במצב כזה, כשאין שום סימן מה עתיד להיות, מגיע עניין הביטחון. כשאין בכלל תקווה, גם לא הקטנה ביותר - אז האדם הבוטח, נחשב בוטח באמת.

באחת האיגרות של הרבי מלובביץ', הוא עונה לשאלה של אישה

הרב אליהו האיתן | רב, יועץ ופוסק במכון

ד"ש מהרחם

בפרשתנו מסופר על לידת התאומים פרץ וזרח, תחילת שושלת המלוכה בישראל. התורה מספרת שהראשון הוציא יד והמילדת קשרה על ידו חוט שני, ולאחר שהחזיר את ידו יצא אחיו, ולכן נקרא בשמותם - פרץ על שם הפריצה, וזרח על שם השני.

במשך שנות עבודתנו במכון פועיה פגשנו סיפורי לידה מעניינים, אבל סיפור כזה נשמע לא אפשרי. דיברתי עם כמה רופאים מומחים למיילדות ואכן הסיפור הוא נס מיילדותי אך אפשרי, מדובר ככל הנראה בתאומים שנמצאים ב'שק' מי שפיר אחד, מה שאומר שהם היו תאומים זהים, וזו מציאות נדירה. מלבד זה, בימינו אם מגלים מציאות כזו ומצליחים להגיע לשלב של לקראת לידה - ההמלצה הרפואית הברורה היא לייילד בניתוח קיסרי כיון שלידה רגילה עלולה להגיע לסיכונים משמעותיים שהרי שני העוברים "מעורבבים" אחד בשני, וכאן הם נולדו בלידה טבעית ובבריאות.

כאשר שלמה המלך רוצה לתאר מציאות עלומה ובלתי ניתנת להשגה, הוא מדבר על 'עצמים בבטן המלאה' (קהלת י"א, ה'). עד לפני כחמישים שנה היה תהליך ההריון נסתר מעין אדם, ורק ברגע הלידה ניתן היה לדעת מה נולד ומה מצבו של היילוד.

מאז המצאת מכשיר ה'אולטרה-סאונד', לפני כחמישים שנה, ניתן בעזרת שימוש ב'גלי קול' לקבל הדמייה של העובר ברחם אמו, ולהגיע לאבחנות מדוייקות על מצבו הבריאותי. אלא, שלמרות שניתן היה לאבחן בעיות רפואיות בעובר, לא היה מה לעשות עם המידע, והדיון התמקד בהמשכת ההריון או הפסקתו.

בעשור האחרון הצליחה הרפואה ללמוד לטפל בעובר בעודו ברחם אמו, בשיטות מתקדמות זעיר פולשניות, ובכך נפרצה הדרך להציל עוברים שבאופן טבעי לא היו שורדים את תשעת ירחי הלידה, או שגם אם היו מגיעים ללידה - היו נפטרים מיד לאחריה.

ישנם המסתייגים מבדיקות במהלך ההריון, בבחינת 'כמופלא ממך אל תדרוש'. אך, גישתנו במכון פועיה - לאור תשובותיהם של פוסקים רבים שאנו בקשר איתם - היא שכיום שניתן לקבל 'דרישת-שלום' מהרחם, הדבר כבר לא נקרא 'מופלא ממך'. אדרבה, ניתן להציל חיים בעזרת בדיקות אלו, בתכנון הילודה ואפילו במקרים מסויימים בעזרת הטיפולים החדשניים.

לפני כמה שבועות נולד בן חמוד למשפחה יקרה, גם לידה זו היתה נס רפואי כיון שבהיותו ברחם התגלה שהוא סובל ממום בסרעפת שגרם לכך שהריאות לא התפתחו. עובר כזה יכול היה להמשיך ולהתפתח ברחם כיון שהוא עדיין אינו נושם בעצמו ואינו זקוק לריאות, אך לא היה מצליח לנשום לאחר הלידה ולא היה שורד. הפננו את המשפחה לאחד מהרופאים שהביאו לארץ את השיטה של ניתוחים תוך-רחמיים, ובעזרת שני ניתוחים במהלך ההריון - הילד הזה בריא ושלם לאורך ימים טובים.

שווא. מדברי דוד המלך לומדים, שגם אחרי ההצלחה, הביטחון העצמי צריך להתבסס עדיין על ביטחון בה'.

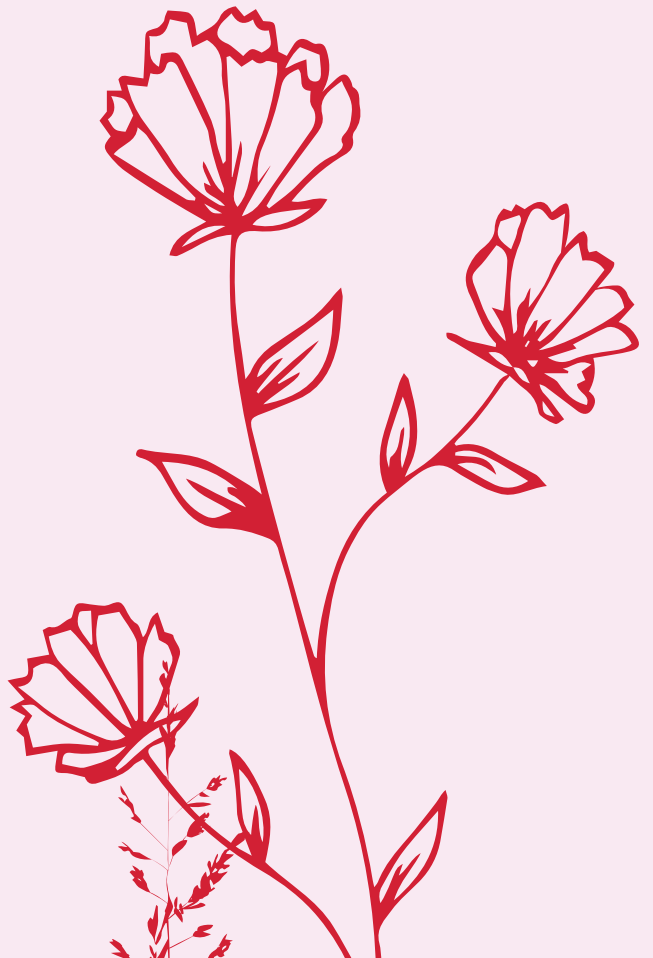
האדמו"ר הזקן יכול היה לייחס את הגאולה מהמאסר, להשתדלות של החסידים או לאיזה עסקן שהתערב לטובתו. עיקר מידת הביטחון, מופיע בבחירה שלנו להבין שמתחילת המשבר ועד סופו הטוב, שום דבר לא היה קורה בלי ריכונו של עולם.

במכתב של הרבי, הוא מביא סיפור מהזוהר הקדוש על רבי ייסא. ככל תחילת סעודה, אפילו כשהאוכל היה מונח לפניו, רבי ייסא היה מבקש מהקב"ה שייתן לו מזון. אנחנו צריכים להפנים, שביטחון היא מידה מדהימה. היא מיועדת לחזקים, לא פחות מאשר לחלשים. היא לא מוצא אחרון רק כשאין עוד מה לעשות. זאת תכונה של לכתחילה.

הרבי, במכתב המרגש לאותה אישה, ממשיך וכותב כך: "תקוותי, אשר שורותיי המעטות בכמות, תספקנה לעורר מחשבתה, ולכוונה לנקודה האמתית והפנימית שלה בעצמה, והיא - אשר בפנימיות נפש ברוטחת בהחלט, שה' יתברך משגיח עליה. ועליה רק להוציא מחשבה זו מפנימיות הנפש לענייניה בחיי היום יום. ואין לך דבר העומד בפני הרצון".

הרבי אומר לה, שבתוכה טמונים הכוחות להגיע לביטחון מלא בה' יתברך. על ידי אמירת שתי מילים - "אני רוצה" - היא יכולה לגלות בעצמה כוחות מופלאים. ברגע שהיא תצליח לבטא את הרצון שלה, אז כבר ברור שהחומר ממנו היא עשויה, נמצא אצלה במעמקים. אם לא היה לה פוטנציאל כזה לבטוח בה', היא לא הייתה יכולה לרצות משהו שהיא בכלל לא מכירה. הרבי בעצם אמר לה את הפסוק שלנו: "וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ"! הפסוק הזה נאמר בלשון נקבה, ולא במקרה. בתנ"ך ובמדרשים, בכל פעם שמופיע שימוש בלשון נקבה כלפי שמיא, הוא מכוון. למשל על הפסוק "וְאִם כָּכָה אֶתְּ עֲשֵׂה לִי", דרשו חז"ל, שתשש כוחו של משה כנקבה. דוד המלך, כשכתב "אֶבְטַח בְּךָ", בא לרמוז לחלק השכינה שיש בכל אחת מאתנו. יש מי שמאמין בנו, שאנחנו מסוגלות לבטוח.

הרבי מסיים את המכתב בעצה נוספת: "והדרך לעשות כן הוא לא על ידי דיון והעמקה בשכל, כי אם לסמוך על הרגש הפנימי שלה שבוטחת בה' יתברך, ולא לחפש ספיקות ולברוא קושיות". במקום לחפש קושיות וספיקות, צריך לחפש את הביטחון. אפשר לומר בביטחון מלא, שהוא שם. "וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ".

אין בימינו "תינוק שנשבה"

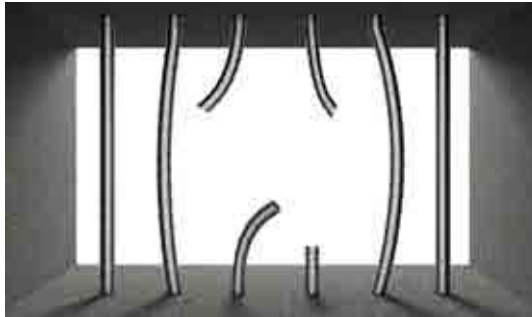
איתי אסמן

שרואה יהודי שאינו שומר מצוות כברירת מחדל, כמציאות שהיהודי בתוך שבי נצחי ויש להשלים עם המצב. הסוגייה הלכה והתבררה בתוכי. רב נוסף שהייתי נוהג להתלוות אליו בדרך עם שאלות היה הרב אביגדור נבנצל שליט"א, ושאלתי אותו האם לחילונים יש גדר של 'תינוק שנשבה', הרב ענה לי שבימינו אין להם גדר כזה. שאלתי את הרב איך זה יכול להיות? והרב ענה שכיום יש יהדות בכל מקום ואין דבר כזה יהודי שלא נחשף ליהדות בימינו (מלבד עולים מברית המועצות וכו'). גם דברים אלו היו לי קשים לעיכול, משום שגדלתי כ'חילוני' ואני יודע כמה הייתי מנותק מהיהדות ורחוק ממנה, אך אמרתי לעצמי שאם שני גאונים אומרים זאת, אז אני חייב לעמוד בשכלי כדי להבין אותם.

ראשית, הרמב"ם אינו מתאר תפיסה פסיכית של יהודים אנוסים שצריך להתיימש מהם, אלא הוא כותב שראוי להחזירן בתשובה. שנית, על פי הפנימיות זה לא טוב שאדם יסתכל על יהודי כעל 'תינוק שנשבה' משום שבעצם המבט הזה הוא מקבע אותו בתוך המציאות קשה זו ומנציח אותה במקום לשנות אותה, הדברים מבוארים באריכות אצל רבי נחמן מברסלב שאין להביט על אדם כרשע, אלא על הנקודות הטובות שבו וכך מעלים אותו לכף זכות, גם בעניינינו יש להביט על כל יהודי על נקודת הבחירה שלו ולא על השבי שלו. בנוסף לכך, המבט על יהודי כ'תינוק שנשבה' הוא סוג של 'זוענות של ציפיות נמוכות', הרי גם הוא מחוייב בתרי"ג מצוות לא פחות מאדם דתי ויש לצפות זאת ממנו, אלא שיש כמה פערים להשלים, אך בוודאי לא להתיימש ממנו, קל וחומר לא להכניס מגזר שלם של טענת 'אני פטור מהמצוות'. הגדר של 'תינוק שנשבה' שחל עלינו הוא בבחינה שצריך לאהוב את היהודי למרות מעשיו, להחזיר אותו בתשובה מתוך אהבה ולא מתוך ויכוח, ללמוד איך להוכיח בשפה הנשמעת וגם להבין את הרקע שלו, אך בשום אופן לא להשלים עם החיסרון הזה, אלא לפעול להשלמתו ותיקונו וכך כתב החזון איש: "ועלינו להחזירם בעבותות אהבה ולהעמידם בקרן אורה במה שידינו מגעת." תפיסה מחודשת זו מחייבת אותנו ללמד תורה בכל מקום כדי שלא יהיו עוד תינוקות

במונח "תינוק שנשבה" נהוג לכנות בימינו את ה'חילוני' המצוי. בפעם הראשונה ששמעתי את המושג הזה היה בעת שירותי הצבאי, כשהייתי 'חילוני' והדתיים לעיתים התייחסו בסלחנות לדברים שעשיתי וכאשר שאלתי לפשר הדבר הם אמרו לי שבגלל שגדלתי חילוני, אז אני סוג של 'תינוק שנשבה' וממילא אין לצפות שאדע את התורה או אקיים מצוות. יש לציין שביטוי זה קצת מעליב, משום שלא שייך לכנות אדם בוגר בשם תינוק.

שורשו של הביטוי ההלכתי מופיע ב'משנה תורה' לרבינו הרמב"ם, שם הוא כותב בהלכות ממרים (פרק ג) ש"מי שאינו מאמין בתורה שבעל פה אינו זקן ממרא האמור בתורה, אלא הרי הוא בכלל המינים ומיתתו ביד כל אדם", ובהמשך הוא כותב שלא לכל כופר יש בחינה כזו, אלא הוא צריך לכפור בתורה שבכתב ובעל פה ממחשבתו וללכת אחרי דעתו הקלה ושרירות ליבו. ואז הרמב"ם מדגיש "אבל בני אותן הטועים ובני בניהם שהדיחו אותם אבותם ונולדו במינות וגידלו אותן עליו, הרי הן כתינוק שנשבה לבין הגויים וגידלוהו הגויים על דתם שהוא אנוס" והוא מחדד שגם אם הוא רואה אחר כך דתיים הוא עדיין נחשב אנוס, כי גידלו אותו על טעות והוא מסיים "לפיכך ראוי להחזירן בתשובה ולמשוך אותם בדרכי שלום עד שיחזרו לאיתן התורה", ומכאן פסקו גדולי ישראל ש'לחילונים' בימינו יש גדר של 'תינוק שנשבה'.

הרב ניסה להוציא מאיתנו תפיסה מקובעת

היה לי מנהג בשיבה להתלוות אחרי התפילה למו"ר הרב יהושע צוקרמן זצ"ל ולשאול אותו שאלות בדרך, יום אחד מישוהו העלה את הנושא של 'חילונים' שאמר שהם תינוקות שנשבו, הרב הביט באותו תלמיד ואמר לו "אין דבר כזה תינוק שנשבה", התלמיד היה מאוד מופתע, שהרי הרב הכיר את ההלכה ברמב"ם וביקש הסבר, הרב הסביר שאין דבר כזה אדם שאין לו בחירה חופשית לבחור בתורה. הדברים של הרב נכנסו לי עמוק בתוך ליבי. הרב שהיה מחנך גדול ניסה להוציא אותנו, התלמידים, מתפיסה מקובעת

קנינו כבר 1000 חנוכיות ונרות. הצטרפו והכפילו זיכוי הרבים!

אנו מחפשים תרומה לחלוקת חנוכיות בתל אביב עם הסבר

התרומות לראש יהודי מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרקו ברקוד:

צעדת הדגלים

מצדיעים לערים המעורבות
לוד ורמלה

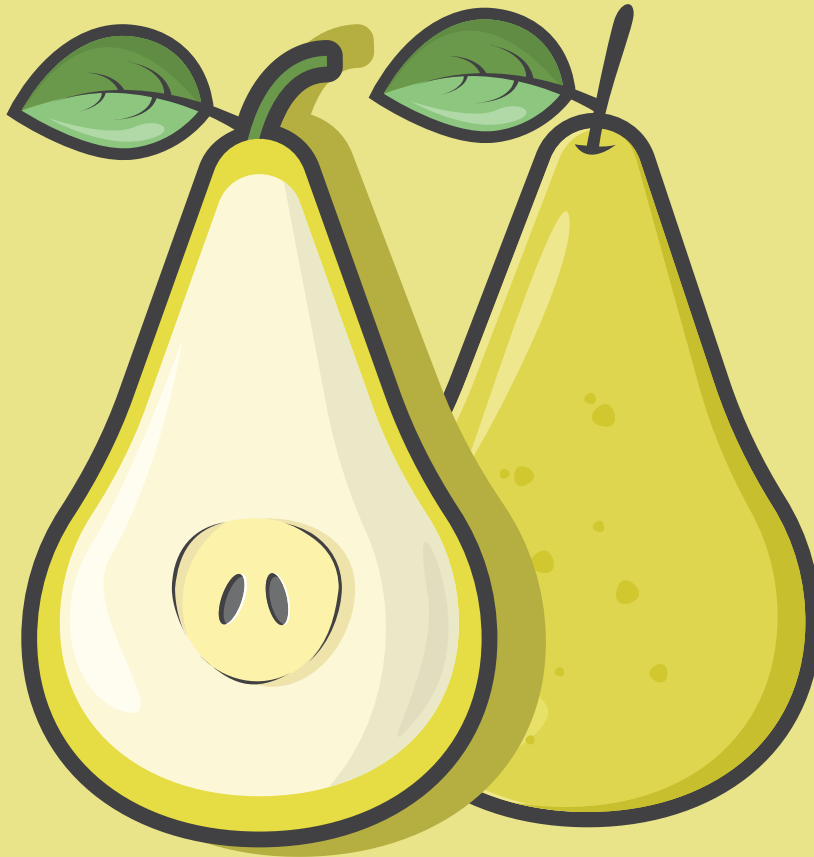
נצעד ברחובות הערים המעורבות
נניף כולנו את דגלי ישראל
נדליק את אור החנוכה

ביום ראשון א' בטבת 5.12, שעה 18:30
נר שמיני של חנוכה

בואו בהמוניכם!

להסעות ופרטים:
053-3491420

מה קורה בפנים?

הילד המשותק פתח את פיו ופסק לבעל שם טוב וחבורתו בהלכות טריפות < הרב שפסק נגד הש"ך הסביר איזה דיון יהיה לו לאחר מאה ועשרים < אור חנוכה לא בא להאיר את העולם אלא לפקוח לנו את העיניים

היצר הרע מגיע מהיכולת שלו ליצור הסתר. הוא מסתיר על מציאות ה' ועל ההנהגה שלו את העולם. הוא מצייר לך כאילו כל המהות של העולם היא אכזריות ותאוות שפלות, ועוד מביא לך הוכחה ממחקרים פסיכולוגיים. האמת היא הפוכה: "וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד".

חנוכה בא ללמד אותנו, שאם רק נדליק אור, ונגלה את הטוב שבאמת כבר ישנו בעולם, אז הכל יסתדר. יהודי שניגש עם מבט מאיר לבני ביתו, לסתם בני אדם, ובכלל - אל כל החיים, יראה שבאמת הכל טוב.

ישנם לא מעט אנשים שמסתכלים על העולם כמקום חשוך. כשהם מסתכלים על יהודים אחרים, או אפילו על עצמם, הם מסכמים לעצמם שהאדם הוא כלום. יש כאלה שמאמינים שכל בני האדם בנויים רק על דחפים ותאוות. מהאור של חנוכה לומדים להפך - שהבסיס של האדם הוא טוב אלוקי.

הרעיון של האור הוא לא להאיר בחוץ אלא להאיר את הפנימיות. בשירת שבת יש צירוף של 'אורה' ו'שמחה', כלומר, שהאור מביא שמחה. הסיבה לשמחה היא, בגלל שהאור מבטל את ההסתרה. כל הכוח של

גם כשיש פגמים שצריך לתקן, הם לא מלמדים על העצמיות של האדם. **יש אנשים שכל כך מתרשמים מהדברים הרעים, עד שהם הופכים את התמונה, וכשהם רואים דברים טובים, הם טוענים שזה רק במקרה.** צריך ללמוד להדליק אור, וגם ללמוד איך להשתמש בו, כדי לחפש את מה שיש בפנים. אם אדם אוכל דבר מזיק בגלל שהוא טעים לו, הוא בעצם מנסה להסתיר על האמת. אם מדליקים אור ומבינים את הפנימיות - מה באמת בריא וטוב בשבילנו, אז הכוח של הקליפה שמכוננת להסתכל על החיצוניות - נעלם.

הרבי הרש"ב מביא שאלה ששאלו את הרמב"ם על הסיפור של עץ הדעת. השאלה הייתה - למה הקב"ה ציווה לא לאכול מעץ הדעת? למה הקב"ה לא רוצה שיהיה לאדם דעת? הרמב"ם ענה, שלפני חטא עץ הדעת, דווקא הייתה לאדם יותר דעת. לפני החטא, האדם חיפש לדעת מה אמת ומה שקר. עץ הדעת גרם לכך, שאדם שואל כל הזמן מה טוב לו, ומה רע לו. במקום לשאול מה האמת, האדם התחיל לשאול מה יצא לו מכל דבר שהוא עושה.

יש עוד הסבר מעניין של הרמב"ם לעניין עץ הדעת, הוא אומר במקום אחר שעץ הדעת גורם לחשוב על השאלה איך מה שאני עושה נראה בעיני אחרים. כבר לא כל כך אכפת מהתוכן, אם הוא נכון או לא, אלא עיקר השאלה היא איך זה נראה. בזמננו, תרבות הפרסום עובדת שעות נוספות. הפרסום של ימינו הוא דוגמה לעץ הדעת - לדעת איך להציג יפה, שכולם יתפעלו וידעו מה קרה ומה היה.

השאלה איך דברים נראים, היא שאלה שמתאימה לעשיו הרשע. **ה'חתם סופר' שואל למה עשיו קורא לנזיד העדשים "האדום האדום הזה". לכאורה הוא היה צריך פשוט לבקש לקבל עדשים! התשובה של**

החתם-סופר היא, שאת עשיו מעניין רק איך דבר מסוים נראה. הוא מכנה כל דבר לפי הצבע והמראה שלו. הוא קורא לתבשיל - 'אדום', כי כך רואים אותו. מעניין לשים לב, שכשיעקב קונה ממנו את הבכורה, הוא נותן לו בתמורה 'נזיד עדשים', ולא תבשיל 'אדום'. למרות שעשיו ביקש את החיצוניות, יעקב נותן את מה שיש בפנים. גם כאן רואים את אותה נקודה - אם מתמקדים בפנימיות, אז רואים בבירור: "וירא אלוקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד".

למרות שהפנימיות היא העיקר, צריך רצון ונכונות להתאמץ כדי להצליח לראות אותה. נכון שיותר קל עם החיצוניות. הכי קל ללמוד סוגיה בשטחיות. נרות החנוכה, שמאירים את האור הגנוז, מסמלים את החיפוש של הפנימיות.

הצמח צדק אמר פעם לחסידים שהבעל שם טוב אהב אור. הוא הוסיף ואמר שאור בגימטריא 'ר', כלומר - שהאור הוא הסוד. שמעתי פעם ביאור על העניין הזה מר' שאול דב זיסלין, שהיה משפיע עוד בתומכי תמימים' אצל הרבי הרש"ב בלובביץ'. **כשהוא הגיע לארץ, הוא נעשה דיין וגם רב בית כנסת כהל אביב. מפעם לפעם הוא היה מזדמן גם לירושלים, והיה לו כושר דיבור מיוחד מאוד.** פעם הוא נתן הסבר כללי על עניין הגימטריא, ואמר כך:

קודם כל אומרים ליהודי שיש שני עניינים בתורה שהם דומים אחד לשני. אם הוא לא מאמין לרעיון שאמר לו, אז שיעשה חישוב של גימטריא, ופשוט יראה שכן האמת. ובעניין שלנו, האור מגלה את הסוד והפנימיות של כל דבר, ואם מישהו לא מאמין, או לא מבין, אז הוא מוזמן להתחיל לעשות חשבונות, ובסוף יגלה שהסוד של כל דבר הוא בעצם האור שיש בכל דבר. אם הוא לא רואה את האור של מה שעומד לפניו, אז הוא רואה רק חיצוניות, וממילא לא יכול להבין את הסוד.

חז"ל קראו לזה במילים אחרות: "אל תסתכל בקנקן, אלא במה שיש בו". בתרבות יוון עושים עניין גדול מהשאלה איך דברים נראים. בית המשפט של הגויים, שאמור להיות מקום שמחפש צדק, מנופח מחשיבות חיצונית.

לכל דבר יש חיצוניות ופנימיות. הפנימיות היא עצם הבריאה, ועליה

אמרו במשנה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו, לא בראו אלא לכבודו, שנאמר: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו". לפעמים לוקח הרבה זמן עד שרואים איך יוצא כבוד ה' מעניין מסוים, אבל באמת לא יכול להיות דבר בבריאה שאין לו נקודה פנימית. הנקודה הפנימית הזאת, היא המניע והסיבה לבריאת כל דבר, והיא זכות הקיום שלו. אם תשאלו איך לעבירות יש זכות קיום, ואיזו פנימיות יש בהן, אז התשובה ברורה - העבירות נועדו כדי שהאדם יתגבר ולא יעשה אותן. זכות הקיום של דברי עבירה היא, שיבא יהודי וישמע בקול ה', שלא לעשות מעשה פלוני. לשם כך בראו אותן.

בספרי חסידות מובא, שאם אדם נדבק בחיצוניות, ולא משלים את המטרה האמתית של כל דבר, אז החפצים שהוא השתמש בהם עתידים לתבוע אותו לדין. חסידים מספרים על רב שפסק פעם בהלכות טרפות נגד דעת הש"ך. **אותו רב היה אמנם בר סמכא לפסוק כך, והביא הוכחות לפסק שלו, אבל בכל זאת לא היה פשוט לפסוק נגד דעת הש"ך.**

כששאלו איך הוא עשה דבר כזה, הוא ענה כך: "אני יודע שכשאגיע לבית דין של מעלה, אני אצטרך להתדיין עם הש"ך - איך יכול להיות שפסקתי במקרה הזה שהבהמה כשרה בזמן שהוא אמר שהיא טרפה. אז נדון, הוא יאמר טרף, ואני אביא את הצדדים להכשיר, וכך יהיה דיון של ממש. לעומת זאת, אם אטריף את הבהמה, גם יהיה לי דיון, אבל עם הבהמה. היא תתבע אותי לדין למה לא הכשרתי אותה, ולא נתתי אפשרות ליהודים לאכול אותה בסעודת שבת. כיוון שבכל מקרה יהיה לי דיון בבית דין של מעלה, מוטב שיהיה לי דיון עם הש"ך מאשר דיון עם הבהמה...".

בדרך דומה, חסידים מספרים מעשה נורא מהבעל שם טוב, ובעל ה'תבואות שור'. הבעל שם טוב אמר פעם לתלמידים שלו במוצאי שבת לבוא איתו, והם נסעו למקום שלא הכירו. הם נכנסו להתארח אצל יהודי ששאל במה אפשר לכבד אותם, והבעל שם טוב אמר שישחטו עוף לסעודה. בעל הבית אמר לבעל שם טוב שיבחר איזה עוף לשחוט. הבעל שם טוב בחר בעוף אחד קטן וצנום, ואחרי ששחטו אותו התעוררה שאלה על הכשרות שלו.

לאותו יהודי בעל הבית היה ילד שנולד משותף. כל הזמן מאז שהוא נולד, הוא רק שכב בלי שום תזונה. הבעל שם טוב, כדי לענות על השאלה בהלכות טרפות, ביקש שיביאו את הילד הזה שלא מתפקד, ובאותו זמן בדיוק הגיע לגיל שלוש עשרה. הבעל שם טוב אמר שיביאו את הילד והוא זה שיפסוק. כולם התפלאו - הילד הזה בכלל לא מדבר, ופתאום הוא יהיה פוסק? אבל כיוון שהבעל שם טוב אמר, אז הביאו אותו. הילד פתאום פתח את פיו, ופסק שהעוף כשר. הבעל שם טוב ובני החבורה אכלו את העוף, ואת הילד החזירו למיטה. לא עברו כמה שעות, והילד נפטר...

לאחר מעשה, הבעל שם טוב גילה את הסוד של כל הסיפור, והסביר שהילד היה גלגול של הרב בעל ה'תבואות שור'. בחייו של ה'תבואות שור' הגיעה אליו אישה עם שאלה על עוף ששחטו לה לערב יום כיפור. בגלל הלחץ של ההכנות ליום הקדוש, לא היה לו זמן לפסוק כמו שצריך, והשאלה הייתה באמת מסובכת. הוא אמר לאישה לזרוק את העוף ונתן לה אחד אחר במקומו.

אחרי פטירתו, העוף תבע אותו בבית דין של מעלה. העוף טען שהרב עשה חסד עם האישה, אבל מה יהיה עליו? הוא לא בא על תיקונו! בגלל הסיפור הזה, ה'תבואות שור' היה צריך לחזור בגלגול כדי לפסוק עוד פעם לטובת הכשר העוף. כיוון שכל הסיבה שהוא ירד לעולם הזה הייתה הפסיקה על העוף, עד גיל שלוש עשרה לא היה לו מה לתקן, ולכן הוא לא תפקד בכלל. כשהוא נעשה בן שלוש עשרה ויכול היה לפסוק אז הוא קיבל חיות חדשה, אבל ברגע שנגמר הסיפור של העוף, הנשמה שהיא הנקודה הפנימית השלימה את התיקון שלה, וממילא הילד נפטר.

הקב"ה ברא גם חיצוניות ויצר הרע. כל העבודה והתפקיד שלנו בעולם, שייך לעניין של חנוכה. צריך לפעול להאיר את הפנימיות ואת הקדושה. הקליפה מחשיכה ומסתירה, והאור מאיר את הסוד של הקדושה.

נפשי בשאלתי

הרב יהושע ספירא, ראש ישיבת רמת גן

אין לי שאלות גדולות
באמונה כמו לכולם, 'למה
הייתה שואה', 'האם יש
אלוקים' וכו'. זה הגיוני? לפעמים
מרגיש לי שהאמונה שלי תמימה
וילדותית...

התורה אומרת "תמים תהיה עם ה' אלוקיך",
ורבותינו הרבו מאוד לדבר במעלת התמימות.
וכל לימוד האמונה, השאלות והחקירות נועדו
לגדל ולרום את הנפש שתזכה להגיע למעלת
התמימות שהיא למעלה מטעם ודעת, והזוכה
בה זוכה להיות דבוק "עם ה' אלוקיך". זוהי
מדרגת האמונה מצד עצמה, שהיא כמעלת עץ
החיים ו"צדיק באמונתו יחיה" למעלה מעץ
הדעת, שניתן לשיקול שכלי.

אמנם כבר ניתנה על האדם מדרגת הדעת
כדי שיזכה על ידה בעץ החיים, אבל אין כל
הנפשות שוות בכך. ואחד המרבה ואחד
הממעט, ובלבד שיכוון ליבו לשמיים לעשות
רצון ה' וללמוד את כל חלקי התורה הקדושה.
קושיות כפי שהבאת וחקירות שיש בהן איזו
עמדה חיצונית הן לא דווקא מעלה גדולה.
ואילו העמקת ההתבוננות ודעת אלוקים היא
בוודאי מצווה גדולה והיא המקור לכל עבודת
השם, כמו שאומר הפסוק "דע את אלוקי אביך
ועבדו".

אין יכול להיות שחנוכה לא
מוזכר בתורה והוא שמונה ימים,
ואילו החגים מהתורה הם רק שבעה
ימים?

רבי נתן מברסלב אומר שבניגוד למקובל, דווקא
המספר שמונה הוא בתוך הטבע והמספר שבע הוא
למעלה מן הטבע. שהרי שבעת הימים הם ששת ימי
השבוע והשבת, ורק ביום השמיני התחילה פעולת
האדם. ולכן ששת ימי הבריאה והיום השביעי רומזים
לגילוי אלוקים, ודווקא השמיני רומז למעשי בני אדם.

וכך ענה רבי עקיבא לטורנוסרופוס הרשע לשאלתו
מעשיו של מי נאים, של הקב"ה או של בשר ודם?
והוכיח לו שמעשי בשר ודם משלימים את הבסיס
שהקב"ה הניח לפנינו, כמו עוגות שמשוכחות
משיבולים. כוונת דבריו הייתה למצוות המילה, שהיא
הפעולה הראשונה בידי אדם בכך שזה עתה נולד, והיא
שייכת ליום השמיני דווקא.

מתוך כך נוכל לומר שבכלל תורה שבעל פה שתוקף
גילוייה מתחיל בימי החנוכה, היא המעלה של הדרגה
השמינית שבה מופיעה התבוננות אנושית על גבי
התורה האלוקית. ולכן אומרים "בני בינה ימי שמונה",
וחביבים דברי סופרים יותר מדברי תורה.

הרמב"ם כותב שנס חנוכה
כולל את חזרת מלכות בית
חשמונאי יתר על מאתיים
שנה, אבל איך זה יתכן אם היא
הפכה למלכות שהרגה את חכמי
ישראל במלחמת אחים?

יהודי חוטא הוא קדוש ונשמתו היא חלק
אלוקה ממעל, והעבירות יכולות לגעת ולטנף
את חיצוניותו אבל את עצמותו לא יוכלו
לקלקל ובנשמה האלוקית שבו לעולם לא יוכלו
לגעת. על אחת כמה וכמה שכך הדבר באומה
הישראלית כולה, שעליה נאמר "חלק ה' עמו",
שעם ישראל הוא חלק משם ה'. וגם ישראל
שחטא במובן הלאומי הוא בוודאי ישראל עם
כל מעלותיו. ועל כן כשחזר השלטון לישראל,
יש בזה מעלה עצומה של התגלות נשמת
האומה, ואת חטאיה צריך כמובן לתקן.

אין בדבר השלמה עם חולשות וטומאות, אלא
הכרת ערך מעלת האומה הישראלית. וכמו
שמצינו בתנ"ך שעם כל רשעותו של אחאב
והגיבוי שהוא נתן לנביאי הבעל במעמד
הכרמל, כשחזר בו והודה שה' הוא האלוקים
שינס אליהו מותניו ורץ לפניו - למרות
שבוודאי היתה לו ביקורת חריפה כלפיו. וכך
זכינו בימי חנוכה, שראשיתם ככהנים הגדולים
וחזרת מלכות לישראל, וגם בימים שבהם
היתה ירידה גדולה במלכות חשמונאי, עדיין
הייתה זו המלכות של עם ישראל.

בט"ד

אל תתעצבנו, תתפקדו!

יש לנו אמונה, יש לנו תקווה.
עכשיו זה הזמן לבנות את כוחנו, לאחד את הימים
ולהחזיר את המחנה הלאומי להנהגת המדינה.

יחד נחזיר את ישראל לימין

התפקדו עכשיו למפלגת הציונות הדתית.

